Rose

My Dear Boss

ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล

Lady-n
เขียน

客小北
Ke Xiao Bei
วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

Rose

My Dear Boss
ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล

Lady-n
เขียน

客小北 **Ke Xiao Bei**
ภาพประกอบ

ตัวอย่าง

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ สำ คั ญ

ปวดหัวเรื่องแก๊งแล้ว ยังต้องปวดหัวกับการสอบ
ไม่พอ ทั้งผัวทั้งลูกยังจะมางอแงช่วงเดียวกัน อย่างใกล้นี่ ผมเข้าใจ
งอแงให้อ่านหนังสือเป็นเพื่อนกัน ก็ถูกต้องแล้วครับ
จะสอบก็ต้องอ่านหนังสือ แต่บอสนี่ งอแงแบบน่าดีดกะโหลก
– Lady-n

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

My Dear Boss
ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com amarinbooks Rose Publishing

ลงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวิดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Lady-n (นามปากกา).
My Dear Boss ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล / Lady-n: เขียน.– กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.
(4), 512 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 166)

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด.

นว ล7ม6 DDC 895.913
ISBN 978-616-18-4478-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อธิชา จันทร์เจริญ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ โหมดตาด
ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒนี บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

My Dear Boss ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล เป็นเรื่องราวของคณิต หนุ่มเนิร์ดผู้ชอบคณิตศาสตร์เป็นชีวิตจิตใจ ผู้ที่ตั้งมั่นว่าจะไม่ยุ่งกับอันธพาลเด็ดขาด และไม่อนุญาตให้คนใกล้ตัวที่รักและห่วงใยไปยุ่งกับคนพวกนั้นด้วย แต่เขาจับพลัดจับผลูไปพัวพันกับอันธพาลระดับบิ๊กบอสอย่างสายฟ้า ที่นอกจากหน้าตาหล่อเหลา น่าหลงใหล แล้วยังโคตรบ้า... และรับมือยากเหลือเกิน เพราะหัวใจมันเอาแต่บอกให้เดินตามฝ่ายนั้นไป แล้วคณิตจะทำยังไงดีล่ะ

...เขาบอกไว้แล้วนะว่าไม่ชอบอันธพาล!

Rose

บทนำ

*คุณเคยเกลียด*อะไรไหมครับ

จุดเริ่มต้นของความเกลียดคืออะไร

ความเข้าใจผิด? โศกนาฏกรรม? ความสูญเสีย?

บางทีอาจไม่ต้องหนักหนาสาหัสขนาดนั้น เชื้อไฟแห่งความเกลียดก็ถูกจุดติดได้ง่าย ๆ

สำหรับผมเองก็คงเป็นแบบนั้น

โลกของผมแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งคือผมกับคนที่ผมรัก ส่วนอีกฝั่งคือคนอื่น

ผมอยู่กับคนอื่นได้ ไม่มีปัญหา ก็เหมือนเพื่อนร่วมโลก แต่ถ้าให้ดีก็ชอบอยู่กับคนที่ตัวเองรักมากกว่า

แต่น่าเสียดายที่กฎเกณฑ์ของผมไม่ใช่กฎเกณฑ์ของโลกใบนี้ บางครั้งทั้งผมแล้วก็คนที่ผมรักก็ต้องเข้าไปพัวพันกับคนอื่น

ถ้าคนอื่นที่ว่าเป็นคนดีก็แล้วไป

แต่ปัญหาคือบางคนมันเป็นคนไม่ดีไงครับ

“น้องแนทครับ นี่อะไร”

แนทเงยหน้าขึ้นมาจากโทรศัพท์แล้วสะดุ้งโหยง รีบวิ่งมาฉวยกล่องพัสดุจากมือผม

“พี่นิดถือให้ก็ได้ เอาไปไว้ห้องเราใช่ไหม” แต่ยัยน้องสาวเบี่ยงตัว

หลบเป็นพัลวัน

"ไม่ต้องค่ะ แนทเอาไปเก็บเอง!"

ผมมองตามหลัง น้องวิ่งฉิวหนีขึ้นห้องไป

ไม่เนียนครับ น้องแนท ไม่เนียน ผมขยับแว่นตาแล้วเหล่มอง

น้องสาวของผมกำลังมีความลับ

และความลับที่ว่า ก็น่าจะเกี่ยวอะไรสักอย่างกับการที่หมู่นี้การแต่งตัวของแนทเปลี่ยนไป

ปกติแล้วน้องชอบใส่กระโปรงลูกไม้สีขาว เสื้อถักไหมพรม กระเป๋าสะพายสานสีน้ำตาลอ่อนที่ประดับด้วยดอกไม้ถักน่ารักนุ่มนิ่ม แต่วันก่อน... อยู่ๆ แนทก็ใส่โช้กเกอร์

ครับ โช้กเกอร์ สร้อยแบบรัดคอสีดำๆ ที่มีจี้รูปไม้กางเขน น้องบอกว่าอยากเปลี่ยนสไตล์

ไม่พอนะ สองสามวันถัดมา...

ยัยน้องสาวใส่กำไลหมุดหนาม

กำ ไล หมุด หนาม

พอผมมองแบบมีคำถาม แนทก็แค่บอกว่าเพื่อนเปิดร้านขาย เลยช่วยซื้อมา

"เพื่อนที่ไหนครับ"

"พี่นิดไม่รู้จักหรอกค่ะ"

"ใช่คนชื่อโปเต้ไหม"

"..."

ชัดเลย

โปเต้เป็นใคร ผมยังไม่แน่ใจหรอก แค่เคยได้ยินแนทคุยโทรศัพท์กับมันบ่อยๆ รู้แต่ว่าได้ยินชื่อก็เกลียดขี้หน้าแล้วครับ คนห่าอะไร ชื่อขนมทรงเกลียว ไม่มีรสนิยม ไม่มีประโยชน์ มีแต่แป้ง ไขมันทรานส์ แล้วก็ผงปรุงรสโง่ๆ

แต่ใครจะไปคิดว่า ไอ้ขนมโง่ๆ นั่นจะทำผมจุกจนพูดไม่ออก

"ป๊า ม้า พี่นิด นี่โปเต้ค่ะ เพื่อนสนิทแนทเอง"

แนทของพี่นิดเป็นเพื่อนสนิทกับไอ้เหี้ยนี่เหรอครับ

“สวัสดีค้าฟ ป๊า ม้า สวัสดีค้าฟ พี่นิด”

ค้าฟพ่อมึงอะ...

“ผมชื่อคณิต เรียกว่าคณิต”

“อ่า...ค้ฟ”

หมอนี่สูงกว่าแนทราวสิบเซนติเมตร แต่คงไม่ได้อายุมากกว่าสักเท่าไร สีผิวคล้ำแดด ใส่เสื้อแขนกุดสีดำ กำไลหนาม กางเกงยีนสีซีดขาดๆ ขาดจนเห็นขา ทรงผมไถข้าง แต่ด้านหน้ายาวโปะเจลหนา ครูปกครองเห็นคงไม้เรียวสั่น

แต่ที่น่าพิศวงงงใจกว่านั้นคือ มันระเบิดหูเป็นวงใหญ่แบบโลมากระโดดลอดผ่านได้ หูก็อยู่ของมันดีๆ เลือกจะอยากระเบิดมันอีก

ที่หางคิ้วมีรอยแผลเป็น ที่มุมปากก็มี จางไปมากแล้ว

ดูจากหน้าตา...ที่กวนส้นตีนผมอยู่หน่อยๆ มันคงไม่ได้ถูกใครรังแก แต่คงไปมีเรื่องกับใครมามากกว่า

เห็นพวงกุญแจรูปรถมอเตอร์ไซค์ห้อยกระเป๋ากางเกงยีนข้างซ้าย

โอเค

อันธพาล

เด็กแว้นด้วย

แล้วแนทไปเป็นเพื่อนสนิทกับไอ้เหี้ยนี่อะนะ แถมชวนมันมากินข้าวที่บ้านด้วย แก๊งสาวดอกไม้บานไปไหน น้องจีจี้ น้องมินนี่ กับน้องลูกแก้ว รวมกันเป็นสี่สาวแก๊งถักไหมพรม นั่นคือสิ่งที่คู่ควรกับน้องแนท ไม่ใช่ไอ้ปลาคาร์ปนี่

“แล้วโปเต้ช่วยที่บ้านดูแลกิจการคนเดียวเลยเหรอจ๊ะ เก่งนะ ยังเด็กอยู่เลย” ม้าผมเอ่ยปากชมหลังจากมันเล่าว่าช่วยงานที่บ้านทำกิจการขายเครื่องใช้ไฟฟ้า เหอะ อยู่แค่ ม.ปลาย จะไปช่วยอะไรได้นักหนา อย่างมากก็ยกตู้เย็น ผมก็ยกได้

“ค้าฟ จริงๆ ผมมีพี่ชายด้วยคนหนึ่ง แต่เขาทำงานกับบอส”

“บอส?” ม้าทวนคำ ผมเองก็หรี่ตามองมัน ในหัวจินตนาการภาพ

บ่อปลาคาร์ปใหญ่ๆ มีปลาคาร์ปตัวยักษ์เป็นหัวหน้า ปลาคาร์ปจิ๋วๆนับสิบตัวเป็นลูกน้อง...

"อ้อ เจ้านายพี่ผมอะค้าฟ แต่พี่ผมก็แวะมาดูที่ร้านเป็นบางครั้งค้าฟ ผมเลยเป็นลูกมือหลักช่วยพ่อ"

"ดีๆ เป็นลูกชายก็ต้องช่วยงานพ่อแม่ เหมือนอานิดเลย อานิดก็ช่วยงานที่ร้านเหมือนกัน" ป้าจะอวดผม ผมก็ไม่ว่านะครับ ทำไมต้องเอาผมไปเปรียบเทียบกับไอ้ปลาคาร์ปนี่ด้วย ผมเป็นคน มันเป็นสัตว์บ่ออะ

แต่เอาเถอะ ถ้าน้องแนทอยากเป็นเพื่อนกับมัน ผมก็ไม่ขัดใจหรอก แต่ถ้ามันตุกติกคิดไม่ซื่อกับน้องผม หรือพาแนทออกนอกลู่นอกทาง มึงได้เป็นสเต็กปลาคาร์ปแน่ ผมตั้งมั่นไว้ในใจและข่มขู่มันด้วยสายตาแทบทุกครั้งที่เจอ

จนวันหนึ่ง เรื่องมันก็เลยเถิดไปจนถึงสถานการณ์ที่กู่ไม่กลับ

"พี่นิดไม่มองโปเต้แบบนั้นนะคะ" น้องแนทดึงตัวผมมาพูดด้วยหลังบ้าน วันนี้น้องพาไอ้ขนมเกลียวมาอีกแล้ว พามันมาบ่อยเหลือเกินไอ้สัตว์บ่อนั่นก็สาระแน เดี๋ยวกระเช้าผลไม้ เดี๋ยวขนมเปี๊ยะ รู้หมดว่าป๊าม้าชอบอะไร

"พี่นิดมองแบบไหน ไม่ได้มองเลย น้องแนทพูดอะไรครับ"

"พี่นิดชอบเขม่นโปเต้" น้องว่าเสียงดุ

"พี่นิดเปล่า"

"แนทชอบโปเต้ค่ะ"

"พี่นิดเข้าใ...เดี๋ยว ว่าไงนะ" เหมือนฝูงปลาคาร์ปฝ่าไฟแดงพุ่งชนหน้าผมจนหงายหลัง

"แนทกับโปเต้กำลังจีบกันอยู่ ช่วยๆกันจีบน่ะค่ะ พี่นิด"

"พี่ไม่เข้าใจ"

"เรียนรู้กันและกันค่ะ แนทก็พยายามเรียนรู้โลกของโปโต้ โปเต้ก็พยายามเรียนรู้โลกของแนท วันก่อนแนทเพิ่งสอนโปเต้ถักถุงเท้าไหมพรมออกมาน่ารักมากเลย"

"แนทครับ มันเป็นอันธพาล" ผมพูดเสียงขรึม "มัน...มันระเบิดหู!"

“พี่นิดคะ โลกเรามีสิ่งที่เรียกว่าแฟชั่น”

“พี่นิดไม่ยอม มันไม่โอเค พี่นิดไม่เห็นด้วย!”

“แต่แนทชอบของแนท ถ้าพี่นิดไม่ยอมรับในสิ่งที่แนทชอบ แสดงว่าพี่นิดไม่รักแนท”

“น้องแนท!”

“ห้ามข่มขู่โป้เต้อีกนะคะ น้องแนทเคยสัญญากับพี่นิดว่าจะไม่มีแฟนจนกว่าจะจบ ม.ปลาย ดังนั้นไม่เป็นแฟนค่ะ แค่จีบกันเยอะหน่อย” น้องสาวแสนหวานยิ้มพราย ต่างกับหน้าผมที่คล้ำลงเรื่อยๆ

“อ้อ โป้เต้บอกว่า ถ้าถักถุงเท้าเก่งแล้วจะทำให้พี่นิดคู่หนึ่งด้วย เป็นคนที่จิตใจดีมากเลย เห็นไหมล่ะคะ คนเราดูกันที่ภายนอกไม่ได้นะคะ” ใครจะอยากได้ถุงเท้าใต้บาดาลฝีมือไอ้ปลาคาร์ปวะ!

น้องแนทพูดอวยไอ้ปลาคาร์ปที่ตอนนี้ได้รับค่าความเกลียดชังจากผมเพิ่มสามร้อยเปอร์เซ็นต์

อวยมันเข้าไป อวยไม่หยุด จะต้องให้พี่กระอักเลือดตายตรงนี้เลยใช่มั้ย!

ครับ นั่นคือก๊อกที่หนึ่ง

น้องสาวสุดที่รักโดนอันธพาลแย่งไปแล้ว!

และใช่ มันยังไม่จบ มันมีก๊อกที่สอง

“คานี้ดดดดดด พี่ธันน่ารักมากเลยยยยย” เจ้าของเสียงหงุงหงิงบนโซฟาทิ้งตัวลงแล้วเอาหัวมานอนหนุนตักผม

“ชอบเขาก็ไปบอกเขาสิครับ มาพูดอยู่ตรงนี้ เขาจะรู้ไหม”

เจ้าตัวเล็กนี่คือใกล้ครับ เป็นอีกคนที่เข้ามาอยู่ในโลกของผม เราเพิ่งรู้จักกันสมัยมหาลัย แต่เพราะนิสัยที่เหมือนเด็กแล้วก็ความน่าเป็นห่วงในหลายๆแง่ รู้ตัวอีกที ผมก็ดูแลใกล้เหมือนเป็นลูกไปแล้ว เขาอายุน้อยกว่าผมสองปีเพราะเรียนเร็ว เป็นน้องเล็กของกลุ่ม

“ชอบเข้าไปได้ คนอะไร หน้านิ่งฉิบหาย” ต้าว่า มือหนึ่งหิ้วหมีใหญ่ไว้ พอเด็กเห็นแมวก็ชูมือขอ ถึงจะบอกว่าเป็นกลุ่ม แต่จริงๆพวกเราก็มีกันอยู่สามคนเท่านั้นแหละครับ คบกันอยู่แค่นี้

"นิ่งอะไร เขาเรียกว่าทำหน้าน่ารัก ต้าไม่เข้าใจหรอก เอาแมวมา"

"กูไม่ให้"

"คานี้ด!" น้องหันมาฟ้อง ผมถอนหายใจ

"มึงก็เอาแมวมานี่ จะอุ้มไปอุ้มมาทำไม"

"ไม่ เลิกตามใจลูกมึงได้ละ แค่นี้มันก็เหลิงจนไม่รู้จะพูดยังไง" ต้าทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาอีกฝั่ง ห้องใกล้มีโซฟาเยอะครับ เจ้าตัวบอกว่าซื้อเอาไว้ให้หมีใหญ่นอน "แล้วดูมัน ชอบใครไม่ชอบ เลือกไปชอบอันธพาล"

"หา?" ผมร้องเสียงหลง ทั้งต้ากับใกล้หันมามองหน้าทันที

"อ้าว นี่มึงไม่รู้เหรอว่าไอ้เตี้ยมันชอบอันธพาล"

"หมายความว่ายังไง"

"ต้าอย่าทำให้คานี้ดเข้าใจผิดนะ!" เด็กเด้งตัวขึ้นมานั่งพับเพียบเรียบร้อยบนโซฟา ผมกอดอกรอฟัง ไม่ต้องมาทำหน้าหงุงเลย คืออะไรยังไง ว่ามาเดี๋ยวนี้

"คือๆ เมื่อก่อนพี่ธันเคยอยู่แก๊งอะ แบบ เราก็ไม่รู้รายละเอียดมาก แต่อารมณ์ว่าแก๊งนักเลง แต่! ตอนนี้ไม่อยู่แล้วนะ เขาบอกว่าเลิกแล้ว" เห็นเด็กเลิกลั่ก ต้าเลยยอมปล่อยแมวมาซบตักใกล้เป็นกำลังใจ แหม ทำมาเป็นว่ากู

"รู้ได้ยังไงครับว่าเลิกแล้ว"

"เลิกแล้วจริงๆ เขาเคยให้สัมภาษณ์ในรายการทีวีอะ! แถมเราดูเขาทุกวัน ไม่ไปมีเรื่องกับใครเลยนะ แค่ออกกำลังกาย กินคลีน ไปเรียน ทำงาน แค่นี้เอง น่ารักอ่า พี่ธันอัพเดตแพตช์คิตตี้แล้ว คานี้ดเชื่อเถอะ เขาไม่เป็นอันธพาลแล้ว เรามีเทปรายการวันนั้นด้วยนะ บทสัมภาษณ์ในนิตยสารก็มี!" ว่าจบก็วิ่งปรู๊ดไปหยิบมาโชว์

สมุดบันทึกพี่ธันของใกล้ มีตัดเก็บไว้หมด ไปลงสัมภาษณ์เล่มไหน ถึงเล่มไหน ผมเอามาอ่านดู แต่น่าจะใช้สมาธิมากไปหน่อย คิ้วเลยขมวด ใกล้น่าจะใจเสีย รีบเข้ามาอ้อน

"คานี้ดโกรธเหรอ ไม่โกรธนะ..."

ผมเหลือบตามองหน้าน้อง ยังจะมาทำตาใส

"เฮ้อ ไม่ได้โกรธครับ แต่ใกล้ต้องระวังตัวนะ รู้ไหม"

"รับทราบ! ไม่เป็นไรหรอก เราแค่มองเฉยๆ เอง ยังไงก็ไม่ได้เข้าไปใกล้มากกว่านี้อยู่แล้ว" น้องว่า เสียงอ่อยนิดหน่อย แต่พอแมวมาเล่นด้วยก็หายครับ ผมยิ้มแต่รู้สึกงงิดๆ

สังหรณ์ใจไม่ดีพิกล...

ติ๊ง!

เสียงแจ้งเตือนอินสตาแกรมดังขึ้น พอกดดู คิ้วผมก็กระตุก

On the beach

ทะเลสวย ฟ้าใส แต่อะไรก็ไม่ดีเท่ามีเธออยู่ด้วยกัน

JeJee - หวานนนนนนน

Minniee - เมื่อไรจะเปิดตัวหีออออ @POTE1999

ในภาพคือน้องแนทใส่ชุดเดรสสีขาวพลิ้ว ใส่หมวกสานใบใหญ่ น่าจะถ่ายช็อตที่ลมพัดกระโปรงเลยพลิ้วสวย เส้นผมสีดำสนิทที่ดัดน้อยๆ ก็พลิ้วตามลม ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มกว้าง ทุกอย่างดูดีหมด ยกเว้นข้างหน้าที่เห็นมือใครไม่รู้กำลังจับมือน้องผมอยู่ เป็นการถ่ายภาพแบบให้เห็นแค่มือของตากล้องน่ะครับ

แต่ถึงจะเห็นแค่มือ ไม่ต้องอ่านคอมเมนต์ กูก็จำมึงได้ ไอ้เวร

ใจผมน่ะจับไอ้โปเต้ทอดไปสามร้อยครั้งแล้ว แต่ต่อหน้าทำอะไรไม่ได้ ก็น้องผมชอบมัน...

"คานี้ด ทำหน้าบึ้งทำไมอ่า ปวดท้องเหรอ"

"เปล่าครับ หมี มานี่" ผมตบตักแปะๆ แมวเทาตัวอ้วนเลยกระโดดขึ้นมานั่ง วันนี้เชื่อฟังจัง บางวันหมีใหญ่ก็เชื่อฟังผม บางวันก็ไม่เชื่อ น่าจะแล้วแต่อารมณ์ พอแมวมา เด็กก็มาด้วย ตามมาเล่นกับแมวครับ ใกล้นั่งอยู่บนพื้น สายตาอยู่ระดับเดียวกับแมวบนตักผมเลย

"ใกล้ครับ" ผมลูบหัวแมวแล้วเลยไปลูบหัวน้อง

"หือ"

"ชอบพี่ธันมากเลยเหรอ"

"มาก"

"ทำไมล่ะ"

"น่ารัก" ใกล้บอกด้วยสีหน้าจริงจัง แต่ว่าทุกคน คืออย่างงี้นะ ใกล้อะตัวนิดหนึ่ง ขนาดพอดีมือ แก้มก็กลมๆ ส่วนพี่ธันน่ะสูงปรี๊ด กล้ามเป็นมัดๆ เจ้าจิ๋วนี่ดันคิดว่าเขาน่ารักเสียจริงจัง ผมไม่รู้จะว่ายังไงเลย

"อ่า...แล้วมองเฉยๆ นี่โอเคจริงๆ เหรอครับ"

"จริงสิ ให้ทำมากกว่านั้น เราก็ไม่กล้าหรอก"

"งั้นเลิกชอบไหม"

อ้าว หงอยเลย หูลู่หางตก

"คานี้ดไม่ชอบพี่ธันเหรอ...แต่ แต่พี่ธันเป็นคนดีแล้วจริงๆ นะ... มองเฉยๆ เอง ขอชอบไม่ได้เหรอ...หรืออาจจะขอคุยด้วยสักสองสามคำ ถ้ามีโอกาส ไม่ได้เหรอ คานี้ด"

ครับ...ใกล้ชอบพี่ธันมาก เหมือนที่น้องแนทชอบไอ้โปเต้มาก

แล้วผมจะว่ายังไงได้

"ชอบได้ครับ ผมไม่ได้ว่าอะไร"

พี่ธันเคยเป็นอันธพาล แต่ตอนนี้ปรับปรุงตัวแล้ว...

แต่ไอ้โปเต้ ดูจากสารร่างมันแล้ว อันธพาลแน่นอนล้านเปอร์เซ็นต์ ยังอยู่ในวงการ

...แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ไม่งั้นแนทโกรธ

ความเกลียดรอการระบาย อารมณ์เสีย แต่ลงที่ใครไม่ได้... นั่นแหละครับ

คนอื่นน่ะ...คงอยากมีใครสักคนให้ตัวเองได้รัก

แต่สำหรับผม ผมอยากมีใครสักคนให้ตัวเองได้เกลียดจนสุดใจ

ก็ผมเกลียดสองคนนี้ไม่ได้นี่

อืม...ถ้าให้หาคำเรียกง่ายๆ ก็...

"สนามอารมณ์"

ครับ นั่นแหละที่ผมต้องการ

บทที่หนึ่ง
โอ้กุศล ดลพี่มาพบเจ้า

อึดอัด หายใจไม่ออก

ขยับตัวไม่ได้...

เฮือก!

ผมลืมตาขึ้นมาก่อนจะได้ยินเสียง...

“เมี้ยววว”

เพราะหอบหายใจเบา ๆ แมวอ้วนที่นอนเก็บไม้เก็บมืออยู่บนอกผมก็เลยขยับเด้งขึ้นเด้งลง แต่ตาเหลือง ๆ ยังจ้องมองมาเขม็ง

“หมีใหญ่...มาทำอะไรบนนี้ครับ” แมวร้องเหมียวอีกที คล้ายจะถามว่าเป็นอะไรไหม ผมยิ้มให้แล้วพูดเบา ๆ ว่าไม่เป็นไร ก็ว่าทำไมขยับไม่ได้

...แมวอำ

จู่ ๆ ก็รู้สึกว่ามีใครอีกคนกำลังจ้อง เลยหันไปข้าง ๆ ก็เจอกับตากลม ๆ ของเจ้าของห้องที่นอนตะแคงมองผม ดูสภาพน่าจะตื่นได้พักหนึ่งแล้ว

“คานี้ด” เรียกเสียงเบา ตื่นแล้วแต่ยังง่วงอยู่มากแน่นอน

“ครับ ใกล้”

“ฝันร้ายเหรอ”

“นิดหน่อยครับ แต่ไม่เป็นไรแล้ว”

“จริง ๆ นะ เหงื่อออกเต็มเลย”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ นอนต่อไหมครับ เพิ่งเช้าเอง” ใกล้ไม่ตอบ แต่

ตัวอย่าง

มองผมตาปริบ ๆ ผมเลยเลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่าจะเอาอะไร

เจ้าของห้องชี้มาที่แมวบนอกผม

"ขอได้ไหมอ่า"

ผมพลิกตะแคงแทนคำตอบ พอตื่นแล้วเรี่ยวแรงก็กลับมา หมีใหญ่ไหลพรืดลงจากอกผม ไปกองเป็นก้อนบนเตียง ใกล้เอามือสาวแมวเข้าไปกอดหมับ แล้วก็หลับตาเหมือนปิดสวิตช์

ส่วนผมพอตื่นแล้วก็ไม่อยากนอนต่อ เลยลุกจะไปอาบน้ำแต่งตัวที่ห้องน้ำนอกห้องนอน กลัวเสียงดังแล้วจะกวนคนที่นอนอยู่

ถ้ากำลังคิดอะไรกันไปไกล หยุดเลยครับ ไม่ได้นอนกันสองคนสามต่างหาก

ใกล้นอนตรงกลาง ต้านอนอยู่ทางซ้ายของใกล้ ส่วนผมนอนทางขวา เมื่อวานเป็นวันศุกร์ เราก็เลยมาเล่นแล้วก็ค้างกับใกล้ที่คอนโดเขาครับ

พวกเราสามคนเป็นเพื่อนสนิทกัน เรียนเอกเดียวกัน ก็คือคณะวิทยาศาสตร์ เอกดาราศาสตร์ครับ ตอนนี้ปีสองแล้ว ผมกับต้าน่ะเหมือนเด็กปีสอง แต่ใกล้นี่สิ ไม่แน่ใจว่าปีสองหรือสองขวบ

ผมตัดสินใจเริ่มทำอาหารเลย เพราะเดี๋ยวพอสองคนนั้นตื่นก็ได้เวลากินพอดี มีปลาแซลมอนอยู่ในตู้ ทำข้าวต้มปลาแซลมอนแล้วกัน...เอ เกลืออยู่ไหนนะ

พอเริ่มเอาวัตถุดิบมาวางเรียง ก็เห็นต้าเดินตาปรือออกมาอาบน้ำแปลกดี ปกติใกล้จะตื่นเช้านะ สงสัยวันนี้แมวไม่กวนเลยนอนยาว

แต่พอผมตั้งหม้อต้มข้าวก็เห็นเจ้าของห้องเดินหัวยุ่งออกมาในชุดนอนลายหมี มือซ้ายหนีบแมวมาด้วย ใกล้วางหมีใหญ่ตรงที่ให้อาหาร พอเทอาหารเม็ดให้แมวเสร็จก็เดินงัวเงียเอาคางมาวางเกยไหล่ผม สำรวจอาหารเช้า

"คานี้ด ทำอะไรอะ"

"ข้าวต้มปลาแซลมอนครับ"

"อยากกินเบคอนทอด กินได้ไหม" ทำเสียงหงุงหงิง ผมนึกตามเบคอนที่แอบซื้อมาใส่ตู้เย็นไว้น่ะเหรอ...

"ได้ ไปหยิบมาสิครับ"

เชื่อฟังดีมาก เดินตรงไปตู้เย็น หยิบเบคอนกับนม เอาชามมาวาง แล้วแช่เบคอนในนมให้ผมเรียบร้อย ในเบคอนมีมันเยอะครับ เวลาทอด น้ำมันกระเด็นหนักมาก ถ้าแช่นมก่อน น้ำมันจะไม่กระเด็น สมัยก่อนไม่รู้ เอาลงไปทอดเลย น้ำมันกระเด็นใส่หน้า ดีนะผมใส่แว่นเลยไม่เข้าตา

"ใกล้ ไม่ต้อง ไปอาบน้ำครับ เดี๋ยวผมทำเอง" รีบบอกทันทีที่เห็นน้องหยิบกระทะ

"ไม่เป็นไร เราช่วย ต้าอาบน้ำอยู่อะ"

"ไปอาบในห้องน้ำในห้องนอนสิ เสร็จแล้วจะได้มากินทีเดียว"

"แต่ว่า..."

"ไม่มีแต่ครับ"

"ไปก็ได้" บ่นเสียงงุบงิบ ผมเผลอหลุดยิ้ม เนี่ย เหมือนจะดื้อแต่ไม่ดื้อหรอกครับ เป็นเด็กดี

ใกล้อาบน้ำแป๊บเดียว ไม่รู้หิวหรือว่าอะไร ออกมาพร้อมต้าเลย อาหารเช้าก็เสร็จพอดีด้วย

"อ้าว วันนี้มึงทำกับข้าวหรอ"

"เออ กูตื่นเช้า"

"คานี้ดฝันร้ายใช่ไหมอะ เป็นเพราะหมีใหญ่นอนทับแน่ๆ ทีหลังคานี้ดต้องบอกแมวนะว่าอย่าทำอีก" ใกล้รีบบอก แต่ผมส่ายหน้าแล้วหัวเราะ หมีใหญ่น่าจะมาช่วยผมมากกว่า

"ฝันร้าย? ฝันว่าอะไรวะ"

"จำไม่ได้ ตื่นมาเจอหน้าหมีใหญ่ก็ลืมหมดแล้ว ใช่ไหมครับหมี" แมวที่กินอาหารเสร็จแล้วเดินนวยนาดมาไถขาผม สงสัยได้กลิ่นแซลมอน "แต่ว่าอยากไปทำบุญที่วัดหน่อยเหมือนกัน"

"คานี้ดอยากบริจาคมูลนิธิแมวจรกับเราไหม เอ๊ะ มันแทนกันได้ไหมอะ" มีคนเสนอวิธีที่ตัวเองชอบทำ

"อะไรของมึงฮะเตี้ย" ต้าหันไปมองด้วยสีหน้าหน่ายๆ

"ก็ปกติเราบริจาคให้มูลนิธิแมวจร กดโอนแล้วเสร็จเลย ง่ายดี

จะตาย"

"มึงเข้าใจคอนเซ็ปต์ไหม คณิตมันโดนผีหลอกโว้ย โดนแมวหลอกสิว่าไปอย่าง จะบริจาคให้แมวเพื่อ"

"พอๆ เลิกทะเลาะกัน กูไม่ได้โดนผีหลอก ฝันร้ายเฉยๆ กินข้าวได้แล้วครับใกล้ กินเสร็จแล้วก็ไปทายาด้วย" ผมหันไปบอกใกล้ เจ้าตัวพยักหน้าหงึกๆ แต่เห็นสายตาแอบเหลือบไปมองระเบียง รู้หมดเลยคิดอะไรอยู่

"ทำหน้าทำตา มึงจะไปส่องผัวอีกแล้วละสิ ส่องอะไรทุกวี่ทุกวันวะ ก็หน้าตาเหมือนเดิม"

"ต้าไม่เข้าใจความรัก ก็ตอนนี้เราเจอพี่ธันไม่ได้ ขอแค่เห็นหน้าเห็นตานิดหน่อยเอง ขนาดพี่ธันยังไม่ว่าเลย! เนาะคานี้ดเนาะ" หันมาทำหน้าลูกหมาใส่ผมอีก

"ดูได้ครับ แต่ทายาก่อนนะ" ผมเอานิ้วชี้ตรงหางคิ้ว เป็นเชิงว่าห้ามลืม

"โอเค"

ที่หางคิ้วสองข้างของใกล้ตอนนี้มีแผลครับ โดนตบ...ถ้าถามว่าโดนได้ยังไง เรื่องมันยาวครับ ก่อนอื่นต้องขอพูดถึงแฟนของใกล้ก่อน ทุกคนคงเดาถูก

ใช่ครับ คนที่น้องบอกขอแค่มองจากไกลๆเฉยๆ หรืออย่างมากสุดก็ขอคุยกันแค่สองสามคำนั่นแหละ

พี่ธัน

...ลางสังหรณ์แม่นจนกลัวตัวเอง

บอกตามตรง จนถึงทุกวันนี้ ผมยังไม่แน่ใจเลยว่าเขามาคบกันได้ยังไง คือใกล้น่ะชอบพี่ธันก่อน ส่องเขาทุกวี่ทุกวัน ทั้งเอากล้องดูดาวส่องจากระเบียงเพราะพี่ธันอยู่คอนโดตรงข้าม ทั้งแอบส่องที่มหาลัย แต่ไปๆมาๆเหมือนน้องโดนตะล่อมแล้วก็...ฟิ้บ! หนูน้อยของผมตกถังข้าวสารเรียบร้อย ขึ้นไม่ได้แล้วด้วย เจ้าของถังแทบจะอ๊อกเหล็กปิดทางเข้า เจาะรูไว้ให้หายใจก็นับเป็นบุญ

และถ้ายังไม่ลืม พี่ธันเป็นอดีตอันธพาลที่อัพเดตแพตช์เป็นเวอร์ชั่นคิตตี้แล้ว

ปัญหามันเกิดตรงที่ว่าแก๊งอันธพาลที่พี่ธันเคยอยู่สมัยก่อนดันตามมาหาเรื่องเขา ใกล้เข้าไปพัวพันด้วยจนถูกลักพาตัวไปน่ะครับ ถึงตอนนี้จะปลอดภัยแล้ว แต่พูดตามตรงว่าผมโคตรโกรธเลย พี่ธันบอกว่าจะไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน สุดท้ายใกล้โดนปืนตบมาสองแผล...แม่ง เพราะแบบนี้แหละถึงไม่อยากให้คนใกล้ตัวไปคบพวกนักเลง

แต่น้องสาวก็ดันชอบกับเด็กแว้น เพื่อนสนิทก็มีผัวเป็นอดีตนักเลง...

ยิ่งไอ้เหี้ยโปเต้เนี่ย แม่ง...พูดแล้วขึ้น

ผมว่าผมมีเหตุผลให้ต้องทำบุญเพิ่มแล้วละครับ มันมีวิธีกรวดน้ำส่งคนไปนรกหรือเปล่าวะ ผมจะกรวดให้ไอ้ปลาคาร์ปสักสามลิตร มันกำเริบเสิบสานขึ้นทุกวัน เมื่อวานซืนส่งไลน์มาถามผมว่าชอบถุงเท้าสีอะไรด้วย มันบอกเริ่มเก่งแล้ว จะถักให้ผม ป้าแล้วก็ม้า พ่อมึงเหอะ ลองเอามาสิ ผมจะปั้นเป็นก้อนให้หมีใหญ่พัดให้เปื่อย

“แล้วสรุปมึงจะไปวัดไหมวะคณิต”

“ไป แต่เดี๋ยวกูไปเองได้ มึงอยู่นี่กับใกล้แหละ”

“อ้าว คานี้ด เราไปด้วยสิ” ตอนนี้มาร้องตาม เมื่อกี้ยังเชียร์ให้โอนเงินให้แมวอยู่เลย

“จะไปทำไมครับ มันร้อนนะ”

“ไปเป็นเพื่อนคานี้ดไง เราต้องรับแสงแดดเพิ่มด้วย หมีใหญ่งับแล้วบอกเราชีด” ผมหันไปมองแมวที่ถูกใส่ความก่อนจะพยักหน้า

“ไปก็ไปครับ งั้นเดี๋ยวค่อยไปสักสามสี่โมงแล้วกัน จะได้คนไม่เยอะ” ถวายสังฆทานก่โมงก็ได้ครับ วัดที่ผมรู้จักถวายได้ถึงเกือบห้าโมงเลย

พอกินข้าวเสร็จ ผมหยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมานั่งทำงานกราฟิกเล็กๆน้อยๆที่รับมาวันก่อน ต้าก็เอาสมุดโน้ตเพลงของมันขึ้นมานั่งเขียน น่าจะกำลังแต่งเพลงมั้งครับ ส่วนใกล้ก็เดินออกไปตรงระเบียง แต่แป๊บเดียวก็หน้าหงอยกลับมา เป็นอันรู้กันว่าพี่ธันไม่อยู่ อ้อ ลืมบอก เพื่อลงโทษที่ใกล้พาตัวเองไปเจออันตราย ผมเลยเคอร์ฟิวห้ามเจอพี่ธันไปอาทิตย์หนึ่ง

ให้ส่องได้อย่างเดียว

"คานี้ด ดูอะไรดีอะ" นั่นไง เปลี่ยนช่องแป๊บเดียวหันมาหงุงหงิงใส่ผมอีกแล้ว ใกล้เป็นคนขี้เหงาครับ คือเขาอยู่คนเดียวได้นะ ก็คุยกับแมวไปเรื่อย แต่ถ้ามีคนอยู่ด้วยก็จะอ้อนๆ

"ดูการ์ตูนไหมครับ"

"หมีใหญ่บอกเบื่อ" ผมหันไปดูแมวที่นอนอืดบนตักใกล้ เบื่อเหรอเรานะ ไม่มั้ง ก็ดูมีความสุขดีนี่

"เรื่องมากนักนะมึงอะ มา กูเลือกให้" ต้าฉวยรีโมตแล้วเอาไปกดเปลี่ยนช่อง ก่อนจะแช่ค้างไว้ที่ช่องเคเบิล เขาเอาละครดังกลับมาฉายซ้ำ "อะดูนี่ไป แม่กูชอบดูเรื่องนี้"

ใกล้คงเบื่อจริงๆ ก็เลยนั่งดูตามที่บอก แต่ก็ไม่วายไปหงุงหงิงให้ต้าดูเป็นเพื่อน บ่นว่าเปิดให้ดูก็ต้องดูด้วยกัน สุดท้ายพวกผมสามคนก็นั่งดูละครกัน ก็สนุกดีนะครับ ฉากที่อยู่ในวัดก็สวยดี มันเป็นความโรแมนติกแบบนุ่มนวลน่ะ โทนสีอิฐแดงปนผนังขาว ต้นหญ้า ต้นไม้สูงใหญ่ริมแม่น้ำ มีดอกบีบสีขาวร่วงลงมา

คือในวัดควรจะสำรวมใช่ไหมล่ะครับ พระนางคู่นี้ก็สำรวมกันดี ตอนกรวดน้ำด้วยกันก็มองตายิ้ม บรรยากาศมันอ่อนโยนละมุนละไม เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความปรารถนาดี มันไม่ใช่เชิงชู้สาวแบบฉาบฉวย แต่เหมือนกับการวาดหวังอนาคตอันราบรื่น เป็นการทำให้จิตใจผ่องใสเพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตในอนาคตไปด้วยกัน ละทิ้งอดีตและเรื่องเลวร้ายที่ถูกกระทำไว้เบื้องหลัง

ไม่แปลกใจว่าทำไมคนติดกันทั่วบ้านทั่วเมืองจนฉายซ้ำ

แต่กลายเป็นว่าผมสนุกอยู่คนเดียว ต้าทำหน้าเหม็นเบื่อ ส่วนใกล้ก็หงอยเป็นแมวอดขนมแมวเลีย คิดถึงพี่ธันละสิ ดีแล้วครับ ให้หงอยบ้างจะได้ไม่ดื้อ

"คานี้ด ชวนพี่ธันไปทำบุญด้วยดีไหม"

"ได้ครับ"

"ได้เหรอ!" หูตั้งหลังตรงเชียวนะ

"ครับ แต่อีกอาทิตย์หนึ่งค่อยว่ากันนะ" ตัวหดเป็นก้อนแบบเดิมละต้าเหมือนจะมันเขี้ยวเลยขยี้หัว แต่ใกล้คิดว่าแกล้งก็เลยเริ่มตีกัน ผมก็ปล่อยไปพักหนึ่งค่อยห้าม

พอเที่ยงเลยถือโอกาสออกไปกินข้าวข้างนอก ไปกินกันในห้างครับ ใกล้อยากกินข้าวห่อไข่ แต่คิวมันยาวเอาเรื่อง ผมกลัวน้องจะปวดท้องเลยไปซื้อลูกชิ้นมาให้ยืนกินเล่นสองไม้

กว่าจะได้ที่นั่งก็เกือบบ่าย ลูกผมสั่งรัวจนต้องรีบเบรก ให้ต้ายกมือปิดปากไว้แล้วตัดบางเมนูออก

"คานี้ด! ทำไมต้องตัดพุดดิ้งออกด้วย เราอยากกิน" พอหลุดออกมาได้ก็รีบโวยวายเลยครับ

"พี่ธันบอกว่าวันก่อนใกล้กินขนมไปแล้วครับ อาทิตย์นี้ไม่ให้กินแล้ว"

"เรากินไปนิดเดียวเอง ยังไม่ถึงสองชิ้น แค่เกือบ ๆ...พี่ธันก็ไม่ได้เจอ ยังจะห้ามเรากินขนมอีกเหรอ" อะ ทำหน้าหงอย แต่เรื่องนี้ไม่ได้ครับ เขามีโรคประจำตัว พวกผมเลยค่อนข้างเครียดกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ

"ไม่ได้ครับ"

"ละครเรื่องเมื่อกี้เขาก็กินขนมกัน..." บ่นงุบงิบ หึ ๆ

"กวนละเดี๋ย เขาไม่ได้แดกพุดดิ้ง เขาแดกขนมไทยกัน" ไม่ว่าเปล่าผลักหัวน้องไปที ไอ้นี่ก็ปากว่ามือถึงตลอด ผมมองมันปราม ๆ แต่มันแค่ยิ้มกวนตีนใส่

ในละครมีฉากกินขนมไทยในงานวัดตอนกลางคืนน่ะครับ ส่งต่อความโรแมนติกมาจากฉากทำบุญตอนเช้า

"แต่...แต่มันก็ใส่ไข่เหมือนกันรึเปล่า ขนมทั่วโลกก็มีเบสเดียวกันทั้งนั้น ต้าอย่าเหยียดสิ"

"พอ ๆ ไม่ทะเลาะกันแล้วครับ ใกล้ เดี๋ยวไว้ซื้อขนมให้กิน ขนมไทยนะ แต่ให้กินนิดเดียว พุดดิ้งไม่เอานะครับ" ผมตัดบท ขนมไทยที่ว่าก็คงเป็นแบบเม็ดขนุน ให้น้องกินสองเม็ดพอ

แค่ยอมให้กินเขาก็จะไม่ค่อยดื้อแล้วละ นั่งสงบเสงี่ยม ตีกับต้าบ้างหันมาให้ผมเข้าข้างบ้าง พอเรากินกันเสร็จก็ออกไปวัดเลย จะได้กลับ

ไม่เย็นมากครับ

"ต้า มึงแวะเซเว่นให้กูแป๊บ" ผมบอกคนขับ

"ไม่มีที่จอดอะ ซื้อนานปะ มึงลงแล้วเดี๋ยวกูวนรถมารับได้ไหม"

"ได้ๆ"

"เอาไรกันไหม ใกล้เอาไรไหมครับ" หันไปถามคนที่เอาหัวยื่นมาตรงระหว่างเบาะหน้า ชอบโผล่มาตรงนี้ บอกเหงา

"ไม่เอาอะ"

"กูก็ไม่เอา"

ผมรีบลงจากรถแล้ววิ่งเข้าเซเว่น หยิบของที่ต้องการเสร็จก็เหลือบไปเห็นกล่องขนมไทยกล่องเล็กๆที่แบ่งเป็นสี่ช่องครับ มีฝอยทองเม็ดขนุน อะไรงี้แหละ เลยหยิบติดมือมาด้วย มันน้อยดี เผื่อใกล้ร้องกินจะได้มีนิดเดียว

รีบจ่ายเงินเก็บของใส่เป้ แล้ววิ่งออกไปขึ้นรถ ต้าวนกลับมาพอดี

"อ้าว ไม่ไปวัดนั้นเหรอ" ผมทักเพราะเห็นต้าเลี้ยวมาอีกทาง เลยวัดที่อยู่ใกล้ที่สุดไป เข้าใจว่าจะมาที่นี่นะ

"ถามลูกมึงดิ"

"ใกล้ครับ?" คนถูกเรียกชื่อยิ้ม ยื่นมือถือมาตรงหน้าผม

"วันก่อนเห็นในทีวีอะ มีวัดหนึ่งเขาเพิ่งทำบ่อปลาใหม่ สวยมาก คนไปถ่ายรูปเยอะเลย"

"อ้อ ไกลไหมครับ"

"ไม่รู้อะ ไกลไหมอะต้า"

"ไม่ไกล เนี่ย ตรงไปก็ถึงแล้ว"

ถึงไวจริงๆครับ ต้าหาที่ร่มๆจอดรถ คนไม่ค่อยเยอะเท่าไร เพราะว่าใกล้จะเย็นแล้ว

"นั่นๆๆ บ่อปลาคาร์ปอยู่ตรงนั้น" มีเด็กตื่นเต้น พอเห็นบ่อปลาอยู่ไกลๆก็ตื่นเต้นใหญ่...เอ๊ะ

"เดี๋ยว บ่ออะไรนะครับใกล้"

"ปลาคาร์ปอะ มีให้อาหารปลาด้วยนะ เราอยากให้หนมปังปลา หรือ

อาหารเม็ดๆ ก็ได้นะ ต้องลองไปถามดูก่อนว่าชอบกินแบบไหน"

"..."

ผมยิ้มเจื่อน

"ไปถวายสังฆทานก่อนครับ เดี๋ยวค่อยมาเล่น" ผมรีบไปจูงใกล้ก่อนน้องจะวิ่งไปหาปลา เราเข้าไปใส่ซองแล้วก็ซื้อสังฆทานมาถวาย ตอนกรวดน้ำเอาเป้มากอดไว้ข้างหน้าด้วย

"ใกล้เอาน้ำไปรดต้นไม้ข้างนอกนะครับ เสร็จแล้วไปบ่อปลาคาร์ปกับต้าก่อนเลย ผมไปห้องน้ำก่อน" ผมบอกแล้วส่งถ้วยกรวดน้ำให้

คนถูกมอบหมายงานสองมือประคองอุ้มถ้วย ดูงงๆ คงไม่ชิน เขาไม่ค่อยได้ทำบุญแบบนี้ ปกติเห็นแต่บริจาคเงินให้มูลนิธิแมวจร ใกล้บอกทำงั้นแล้วได้แต้มเด็กดีเยอะกว่า ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ไม่เป็นไร

"ถ้าเราเอาน้ำเทใส่บ่อปลาได้ไหม" มีต่อรอง

"ไม่ได้ครับ เอาไปเทตรงต้นไม้"

ผมไม่รู้เรื่องระบบนิเวศอะไรหรอกนะครับ แต่การกรวดน้ำมันคือการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลใช่ไหม จะไม่มีไอ้อีปลาคาร์ปหน้าไหนได้บุญของผมไปทั้งนั้น จำไว้

ผมหลบไปที่ลับตาคนตรงแถวข้างกำแพงวัด ไม่ได้มาเข้าห้องน้ำอะไรหรอกครับ

เอากระเป๋าเป้สะพายหลังมาสะพายด้านหน้าเพื่อความสะดวก แล้วหยิบน้ำขวดลิตรออกมา โชคดีที่เป้ใบใหญ่ ยัดลงมาได้ เพื่อนก็ไม่สังเกต คงตื่นเต้นกับบ่อปลาอยู่

ผมเตรียมสิ่งนี้มาเพื่อกรวดน้ำแบบโคตรพิเศษให้กับสิ่งชั่วร้าย โดยเฉพาะ ขอให้เจ้ากรรมนายเวรรับบุญกุศลนี้ไป ใส่ซองตั้งห้าร้อย และขอให้ผลบุญนี้ส่งผลให้ชีวิตผมและคนรอบตัวไม่ต้องพานพบกับสิ่งชั่วร้ายและอันธพาลตลอดชีวิต

แต่ยังไม่ทันจะเปิดขวดน้ำ อยู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากอีกฝั่งของกำแพงวัด เป็นเสียงฝีเท้าที่หนักหน่วงคล้ายกับกำลังหนีอะไรมา เสียงมันใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนผมขมวดคิ้ว

จังหวะนั้นเอง มือใครก็ไม่รู้โผล่มาเกาะตรงกำแพงวัด พริบตาเดียวเขาก็ออกแรงส่งตัวเองทะยานข้ามมาอีกฝั่งและลงพื้นอย่างสวยงาม

เดี๋ยว...

คือ...กำแพงวัดมันไม่ได้เตี้ยนะ มึงมายังไงวะเนี่ย

ผู้ชายคนนั้นตัวสูง ร่างกายกำยำ แต่ไม่ได้หนาเตอะจนน่าเกลียด ผมย้อมสีน้ำตาลเข้มทรงอันเดอร์คัต คิ้วเข้มเช่นเดียวกับดวงตาสีดำสนิทหางตาชี้ขึ้นเล็กน้อยทำให้ดูร้ายแปลก ๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนที่รูปร่างและหน้าตาดีมากกว่าใครในบรรดาคนที่ผมเคยเจอ...แม้ว่าตอนนี้จะดูมอมแมมหน่อย ๆ ก็เถอะ

ว่าแต่...ทำไมรู้สึกคุ้น ๆ

เหมือนเคยเห็นหน้า...

เขามองผมอยู่ครู่หนึ่งแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนเปลี่ยนเป็นสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อได้ยินเสียงที่อีกฟากหนึ่งของกำแพง

"มันไปไหนแล้ววะ!"

"จะหนีไปไหนได้! มันมาทางนี้ชัด ๆ"

ฟิ่บ!

ผมสะดุ้งเพราะจังหวะที่กำลังจะหมุนตัวเพื่อหนีจากสถานการณ์น่าสับสนนี่ อยู่ ๆ อีกฝ่ายก็คว้าแขนผมเอาไว้ พอผมพยายามดึงออก เขาก็ยกนิ้วชี้ขึ้นมาจรดริมฝีปากของผม

นิ้วสากร้อนแตะแผ่วเบาจนรู้สึก...แปลก

"ชู่ว์"

ไม่มีทางเลือก เลยต้องยืนนิ่ง ๆ จนเสียงทางอีกฝั่งเริ่มไกลและหายไปในที่สุด

"ปล่อยได้แล้วมั้ง" ผมเบือนหน้าออกเมื่อทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบนานเกินไป ชักจะรู้สึกอึดอัดที่โดนจ้องไม่วางตา

"เฮ้ย!"

ร้องอย่างตกใจ มันปล่อยผมจริง แต่ฉวยขวดน้ำลิตรในมือผมไปด้วย เขาเปิดขวดน้ำ ก่อนจะเทล้างมือล้างหน้าตัวเองจนผมด้านหน้า

เปียกไปหมด ไม่พอ ยกน้ำที่เหลืออีกค่อนขวดขึ้นกระดกดื่มด้วย!

ผมมองบุญกุศลของตัวเองไหลลงคอคนแปลกหน้า อ้าปากพะงาบ ๆ เพราะไม่รู้จะทำยังไงดี

ไม่พอ ตาคมเหมือนเหยี่ยวมองปราดมายังเป้สะพายหน้าที่ผมเปิดค้างไว้ แขนกำยำฉกกล่องขนมไปอย่างรวดเร็ว!

ไอ้เหี้ย ของลูกกู!

“มึง!! ทำเหี้ยอะไรเนี่ย!”

มันเลิกคิ้ว ทำหน้ายียวนเหมือนฟังผมไม่รู้เรื่อง แกะกล่องขนมออกแล้วกวาดทุกอย่างเข้าปาก! ฝอยทองไปก่อน ตามด้วยเม็ดขนุนและทองหยอด ไอ้เหี้ย! ลูกกูแดกได้สามวันเลยนะ มึงเล่นแดกในสามวิ

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนผมตามไม่ทัน จะไปแย่งออกจากมือมันก็ไม่ได้เพราะแดกหมดแล้ว

แต่ที่เหลือเชื่อยิ่งกว่าคือ มันเอากล่องขนมที่กินเสร็จแล้วยัดใส่กระเป๋าผม พร้อมขวดน้ำที่ว่างเปล่า รูดซิปให้เรียบร้อย

ผู้ชายคนนั้นเดินกลับไปที่กำแพง แต่เหมือนนึกอะไรได้เลยเอี้ยวตัวมาหาผม เอามือล้วงกระเป๋ากางเกง นึกว่าเท่นักหรือไงวะ

“ไว้เจอกัน”

เจอพ่อมึงเหอะ!

บทที่สอง
ไม่ใช่ผี แต่ก็ทำเธอเร้าใจได้

“การกรวดน้ำ ควรทำหลังจากที่ทำบุญทันที เหตุผลก็คือในขณะที่เราทำบุญ อาจจะมีเปรตมาคอยรับส่วนบุญนั้นอยู่ก็ได้ การที่เรากรวดน้ำหลังทำบุญทันที เขาก็จะได้รับไปทันทีเช่นกัน”

หรือว่า...มันจะไม่ใช่คนวะ

“มึงดูคลิปอะไรของมึงวะคณิต” ต้าหันมามองแปลกๆ

“ไม่มีอะไร มันขึ้นมาเลยกดดูเฉยๆ”

ผมไม่ได้เล่าเรื่องวันนั้นให้ต้ากับใกล้ฟังครับ คือไม่รู้จะเล่ายังไง เล่าไปก็คงไม่ได้อะไร ยังไงก็คงไม่ได้เจอกันอีกแล้วมั้ง คิดว่าเป็นผีเร่ร่อนมาขอส่วนบุญแล้วกัน

หลังเลิกเรียน พวกผมก็มาสิงที่คอนโดใกล้เหมือนเดิมครับ กะว่าในช่วงเคอร์ฟิวนี้จะมาทุกวัน ต้องคุมความประพฤติเด็ก ดูเหมือนจะเชื่อฟังนะ แต่เผลอไม่ได้ ดื้อเลย

“เตี้ย ของสดจะหมดแล้วทำไมไม่บอกวะ” ต้าเดินหน้ายุ่งออกมาจากครัว เย็นนี้กะจะทำหม้อไฟกินกันครับ

“อ้าว เราขอโทษ ลืมง่ะ เมื่อวานกะว่าจะไปซื้อหลังทำบุญเสร็จแต่ลืมเลย”

“มัวแต่เล่นกับปลา รู้งี้กูน่าจะโยนมึงลงไปด้วย”

“ต้าก็เล่นเหมือนกันเหอะ ขโมยหนมปังเราไปโยนตั้งครึ่งแถว!”

"ขาดอะไรบ้าง เดี๋ยวกูไปซื้อให้" ผมเปลี่ยนเรื่อง ไม่งั้นจะยาว

"ไม่ต้อง เดี๋ยวกูไปซื้อเอง มึงดูมันไป ดูท่าดิ อีกนิดจะขโมยโทรศัพท์ไปโทร.หาผัวแล้ว" ต้ากวนตีนใกล้ แหย่อีกนิดหน่อยแล้วก็หนีไปซื้อของ ปล่อยให้เด็กฮึดฮัด

"ไม่ได้จะขโมยสักหน่อย เห็นเราเป็นคนยังไง สัญญาเป็นสัญญา เคอร์ฟิวเป็นเคอร์ฟิว ห้ามคุยก็คือห้ามคุย!" เหมือนจะหนักแน่น แต่มองผมเป็นแมวหงอย เสียใจด้วย ไม่ใจอ่อน โทรศัพท์ที่ยึดมานี่ก็จะไม่คืนจนกว่าจะจำเป็น

ผมไปเตรียมครัวรอดีไหม ต้าคงไปแป๊บเดียว

กะว่าเช็กอินสตาแกรมนิดหน่อยแล้วจะไปจัดครัวรอวัตถุดิบ แต่ดันไปเห็นน้องสาวโพสต์ภาพไปเที่ยว เอาอีกแล้วนะครับ น้องแนท ไอ้ภาพถ่ายมุมแฟนแบบนี้ คือเป็นภาพแนท แต่นั่งอยู่กับใคร มีกาแฟสตาร์บัคส์สองแก้ว

พี่นิดรู้ พี่นิดไม่โง่!

แต่ถึงพี่นิดฉลาด แล้วพี่นิดทำอะไรได้มั้ย

ก็ไม่ได้!

ได้แต่ส่งแชตบอกให้น้องกลับบ้านไว ๆ ถ้าอยากให้ไปรับก็บอก ซึ่งรับประกันได้เลยว่าน้องไม่ให้ผมไปรับหรอก

"คานี้ด คานี้ด เราอยากอัพอินสตาแกรม" ใกล้มากระแซะ ๆ ผมเลยต้องรีบปัดสารพัดคำกรรโชกที่อยู่ในหัวทิ้ง

"อัพภาพไหนครับ" ยอมคืนมือถือให้เด็ก ใกล้เอาไปเลื่อน ๆ เลือกรูปอย่างรวดเร็วเหมือนคิดเอาไว้แล้ว

"ภาพนี้ ๆ คุณบอสจะมาคอมเมนต์ไหมนะ" ชี้ภาพกลุ่มดาวหมีใหญ่ แต่ในภาพน่ะ มีตัวการ์ตูนลายเส้นแมววาดแปะอยู่บนดาวด้วย ผมวาดให้เองแหละ ใกล้ชอบมาหงุงหงิงให้วาดให้

ว่าแต่...ใครนะ ใครจะมาคอมเมนต์

คุณบอส?

นึกหน้าไม่ออก...

ผมคุ้ยความทรงจำก่อนจะพบว่าคนคนนี้ถูกจัดเก็บไว้ในหมวดเดียวกับไอ้ปลาคาร์ป

พวกอันธพาล...แต่เหนือกว่าเพราะมันคือตัวบิ๊ก

มันเป็นบอส เป็นหัวหน้าแก๊งที่พี่ธันเคยอยู่ ไอ้แก๊งที่มันลักพาตัวใกล้นั่นแหละ คือแก๊งน่ะไม่ได้มีปัญหากับพี่ธันหรอก เป็นคนในไม่กี่คนเท่านั้นเองที่มีปัญหา แต่ไอ้เหี้ยบอสนี่คุมลูกน้องตัวเองไม่ได้ ปล่อยมากัดชาวบ้าน แล้วชาวบ้านที่ว่ามันลูกกูไง

ใกล้พูดหงุงหงิงๆ คุณบอสอย่างนั้น คุณบอสอย่างนี้ หางคิ้วยังมีแผลอยู่สองแผล ยังจะไปเข้าข้างมันอีก บอกว่าเป็นเพื่อนสนิทที่สุดในไอจี ไอจีมีตั้งร้อยล้านกว่าแอ็คเคานต์ ดันเลือกไอ้ห่านี่เป็นเบสต์เฟรนด์ ผมละเครียด

แม่ง เพราะไม่ได้กรวดน้ำแน่ๆ บุญถูหายไปลิตรครึ่ง

แล้วใครทำให้หายไป ก็ไอ้ผีแปลกหน้านั่นไง! ชีวิตซวยเพราะกุ๊ยทั้งนั้น!

พอเห็นผมทำหน้าเหมือนโดนปลาคาร์ปเอาครีบตบหน้า ใกล้ก็รีบเข้ามาอ้อนๆ พยายามแก้ตัวแทนมันสารพัด ว่ามันพยายามช่วยน้องแล้ว แต่โดนมัดเลยทำอะไรไม่ได้ เป็นถึงหัวหน้าแก๊ง แค่โดนเชือกมัด ไม่ได้เป็นง่อย เหตุผลอะไรก็ฟังไม่ขึ้น

ผมพยายามข่มอารมณ์ที่คุกรุ่น มองใกล้เอาภาพกลุ่มดาวหมีใหญ่ที่ผมวาดลากเส้นให้กลายเป็นรูปแมวโพสต์ลงไอจี พร้อมแคปชั่นว่า “กลุ่มดาวหมีใหญ่ เมี้ยว!”

พอหันมาเห็นว่าผมยังบึ้งอยู่ก็ไปหยิบแมวหมีใหญ่มาให้ช่วยอ้อน

“เห็นไหม หมีใหญ่ก็ไม่เคือง...อะ ดูสิ คุณบอสมาคอมเมนต์แล้ว” ใกล้ปรับอารมณ์ไวสุดๆ ดีใจมากที่ภาพกลุ่มดาวหมีใหญ่แต่วาดเป็นรูปแมวของตัวเองได้รับคอมเมนต์จากไอ้นักเลงนั่น ผมชะโงกหน้าไปดูก่อนจะกระตุกยิ้ม

*SF*t - Cat? Bear? (แมว? หมี?)*

“ตลกจัง คุณบอสงงใหญ่เล...”

ฟิ่บ!

"คานี้ด!?" ใกล้ร้องลั่นเพราะผมฉกมือถือเขามาต่อหน้าต่อตา

มึงจะงงห่าอะไร ไม่เข้าใจก็แปลว่ามึงโง่ไง ไอ้ควาย

"Not cat, not bear, VORANUT!" (ไม่แมว ไม่หมี แต่...เหี้ย!!)

ซึ่งหมายถึงมึงครับ ไอ้เหี้ย!

"คานี้ด!! ใจเย็นๆ นั่นไอจีเรา"

"กลับมาแล้ว กูซื้อผักมาแล้วนะ หม้อไฟเย็นนี้ไม่เบี้ยว...เอะอะอะไรกันวะ" ต้าถือของพะรุงพะรังเข้ามาในห้อง ปกติคงเข้าไปช่วยแล้ว แต่ตอนนี้ผมมีภารกิจฆ่าปลาคาร์ปรออยู่

"ต้า มึงจับใกล้ไว้"

"คานี้ด!"

ไอ้บอสนั่นมันไม่ได้ตอบกลับมาในคอมเมนต์ แต่ส่งข้อความส่วนตัวมาเลย

SF't - ผัวไม่ให้กินหวานเลยอารมณ์เสียเหรอ น้องหนูผี

The Stars Through My Lens - หนูพ่อมึงอะ

The Stars Through My Lens - กูเพื่อนเล่นมึงเหรอ

SF't - ดุแปลกๆนะวันนี้

"กูจะไปเตรียมของแล้ว พอยัง" ต้าล็อกแต่เด็กดิ้นด๊อกแด๊ก คงเริ่มรำคาญ

"ยัง มึงเอาไปช่วยด้วยไป"

"เออ เดี๋ย มานี่"

"เย้ย เดี๋ยว! คานี้ด! ใจเย็นๆนะ! อย่าทำอะไรคุณเบอสเลยยย คานี้ดดด" พอใกล้โดนลากเข้าไปในครัว ผมก็หันมาพิมพ์ต่อ

The Stars Through My Lens - ไม่ต้องมาเสือก ไม่ต้องมาเมนต์ แล้วก็ไม่ต้องทักมาด้วย

SF't - ไหนบอกเป็นแบสต์เฟรนด์ ชอบให้เมนต์

เบสเฟรนด์ในนรกเหอะมึง!

The Stars Through My Lens - ลาออกแล้ว ไอ้สัตว์ ไม่เป็นโว้ย

SF't - ไหนบอกอยากซื้อขนมให้กิน อยากพาไปดูดาว

The Stars Through My Lens - ใครจะไปกับมึง มีผัวแล้ว ผัวเป็นเพื่อนสนิทมึงด้วย ไอ้คนกเฬวราก มึงจะแย่งแฟนเพื่อนเหรอใจหมา!

จำคำด่าในละครเมื่อวานมา พิมพ์ไม่ถูก แต่คิดว่าพอใช้ได้นะครับ

SF't - กูว่าชักแปลก ๆ ละ

The Stars Through My Lens - มึงอะแหละแปลก ไม่ต้องทักมาเข้าใจนะ ไม่ต้องเข้ามายุ่งด้วย ไม่รู้จักกันนับตั้งแต่วันนี้ไป เริ่ม!

ผมถอนหายใจยาว

รู้สึกดีว่ะ

"คานี้ด..." ใกล้ออกมาตาม คงเห็นว่าผมไม่เข้าไปสักที

"ใกล้ครับ ช่วงนี้เลิกเล่นไอจีไปสักพักนะ"

"ง่ะ...ถึงเมื่อไร"

"ไม่มีกำหนด"

"สามวันได้ไหม"

"ถ้าแอบมาเล่น ผมจะโกรธ"

"งั้นเราไม่เล่นก็ได้..." หงอย แต่มองหน้าก็รู้แล้วคิดแผนอยู่ "ถ้า...ถ้าเราไม่เล่นอันเดิมแล้วสมัครอันใหม่ได้ไหม" นั่นไง ต่อรองทันที

"....ก็ได้ครับ แต่บล็อกมันไปเลยนะ"

"อืออ ได้เลย" อืออาวขนาดนี้ ไม่ค่อยน่าไว้ใจอะครับ แต่ไม่เป็นไร...ผมก็มีวิธีของผม

ลองตอแยกับลูกกูอีกสิ มึงได้เป็นสนามอารมณ์แน่

พอหมดช่วงเคอร์ฟิวที่ห้ามใกล้เจอพี่ธัน ผมก็ปล่อย ๆ น้องครับ แต่พี่ธัน ดันไปทำงานเมืองนอก ลูกผมเลยเหมือนถูกเคอร์ฟิวต่อ ก็หงอยไปตามระเบียบ แต่เขาก็คอลคุยกันอะไรกันตามปกตินะแหละ ผมก็แวะเข้าไปหาใกล้บ้าง ไม่ไปทุกวันแล้ว พี่ธันเองก็ฝากมาว่าต้องหัดให้อยู่คนเดียว

"คุณลูกค้าจะรับอะไรดีคะวันนี้"

ผมแวะร้านเค้กเจ้าประจำ เป็นขนมเพื่อสุขภาพ ส่วนผสม วัตถุดิบ อะไรอย่างนี้ ดีต่อสุขภาพ น้ำตาลน้อย หรือบางชิ้นแทบไม่มีเลยครับ ร้านตกแต่งเรียบๆ แต่ทันสมัย โทนสีขาวดำทอง ไม่ได้เน้นสีสันพาสเทลเหมือนคาเฟ่อื่นใกล้ๆกัน ก็เลยดูสะดุดตา ส่วนเค้กก็มีให้เลือกเยอะครับ มีทั้งแบบหรูๆ แบบน่ารัก ละลานตาเลย

"อืม...เอาเค้กแครอตสองชิ้นครับ แล้วก็...แป๊บหนึ่งนะครับ" ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วโทร.หาน้องสาว "ฮัลโหล น้องแนท พี่นิดอยู่ร้านเค้กใช่ครับ Sweet Maniac ครับ ตอนแรกพี่จะสั่งคุกกี้มาร์ชแมลโลว์ที่น้องแนทชอบ แต่เมื่อวานเห็นบอกเจ็บคอ เดี๋ยวคุกกี้มันบาดคอเรา"

(อืมม แนทไม่ค่อยอยากกินคุกกี้จริงด้วยค่ะ มีปุยฝ้ายสายรุ้งไหมคะ) ผมมองในตู้ก็เจอเค้กปุยฝ้ายสายรุ้งตกแต่งด้วยเขายูนิคอร์น ชี้บอกพี่พนักงานว่าเอาสองชิ้น

(พี่นิด ป๊าบอกป๊าอยากกินบราวนี่)

"ไม่ได้ กินเค้กแครอตแทน พี่ซื้อแล้ว" จริงๆก็เป็นขนมสายสุขภาพหมดน่ะแหละครับ แต่เค้กแครอตดีสุดแล้ว ผมเบาใจสุดน่ะ

(งั้น...พี่นิดซื้อช็อกลาวามาด้วยได้ไหมคะ)

"น้องแนทจะกินเหรอครับ" ผมถามด้วยความประหลาดใจ ปกติแนทไม่ชอบกินช็อกโกแลต

(อ๋อ เปล่าค่ะ คือว่า...ให้เพื่อนแนทน่ะ)

"ใครครับ"

(โปเต้ค่ะ)

"แล้วจะไปให้ตอนไหน"

(ก็ตอนพี่นิดกลับมาแหละค่ะ คือ ตอนนี้เต้อยู่ที่บ้าน)

"ทำอะไร"

(งานกลุ่มค่ะ จีจี้ก็อยู่นะคะ จี้เอาอะไร?...จี้เอาสตรอว์เบอร์รี่ชีสเค้กค่ะ พี่นิด)

"...ครับ" ผมซื้อขนมตามที่น้องสาวบอก แต่ในใจน่ะไปไกลแล้วครับ เอายาฆ่าหญ้าใส่ในช็อกลาวาได้เปล่าวะ ใส่แบบทะลัก ตัดมาไหลเยิ้มเน้นๆ

พอกดวางสาย แทนที่อารมณ์จะเย็นลง ดันขุ่นมัวกว่าเดิมเพราะเสียงแจ้งเตือนไอจี

SF't - ไม่เห็นลงรูปใหม่เลย

The Stars Through My Lens - มึงเป็นใคร

SF't - แหม ทำเป็นหยิ่ง

SF't - สงสัยจะขาดน้ำตาลในเลือด

The Stars Through My Lens - เลือก

"คุณลูกค้าจะให้ใส่กล่องรวมหรือว่าแยกดีคะ ตอนนี้มีกล่องของขวัญให้เลือกด้วยนะคะ ช่วงนี้เป็นกล่องเทศกาลฮาโลวีนค่ะ" พนักงานขายทำหน้าที่อย่างแข็งขันจนผมต้องพักรบกับคนในไอจี เธอหยิบกล่องขึ้นมาโชว์ให้ดู มีสามขนาด กล่องเล็กสำหรับใส่หนึ่งชิ้น เป็นรูปผีผ้าห่มลอยๆ ขาวๆ อะครับ เหมือนแคสเปอร์น่ะ กล่องสำหรับสามชิ้นมีแคสเปอร์กับผีดูดเลือด ส่วนกล่องใหญ่หกชิ้นมีสารพัดผีเลย คือผีการ์ตูนน่ารักๆ นะครับ ไม่ใช่แบบน่ากลัว

"คุณลูกค้ามีบัตรสมาชิกวีไอพี จะได้ส่วนลดค่ากล่องพิเศษห้าบาทต่อกล่องด้วยค่ะ รับเป็นกล่องใหญ่เลยไหมคะ ซื้อหกชิ้นพอดีเลย" ขายเก่งมาก ควรได้รับโล่พนักงานดีเด่น

"รบกวนหยิบเค้กฟักทองให้ผมอีกชิ้นนะครับ ช็อกลาวาใส่กล่องเดี่ยว ส่วนที่เหลือใส่ในกล่องใหญ่รวมกันครับ"

"ได้เลยค่ะ คุณลูกค้ารอสักครู่นะคะ" เธอหันไปคีบเค้กในตู้ก่อนจะนำไปจัดการใส่กล่อง ตอนนี้ที่ร้านไม่มีคนครับ...อ้าว มีแล้ว

ผมเผลอทำตาโตด้วยความตกใจ ใครวะ อยู่ๆ มายืนข้างๆ แต่พอมองดูดีๆ ก็ต้องตกใจหนักกว่าเดิม

"มึง!"

ผู้ชายคนนั้นยืนนิ่ง ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก เอามือล้วงกระเป๋ากางเกงยีนสีดำสนิท รองเท้าผ้าใบยี่ห้อแพงระยับกับเสื้อยืดแบรนด์ที่พับแขนเสื้อเป็นทบๆ เผยให้เห็นแขนที่เต็มไปด้วยรอยสัก แถมยังใส่เจลแต่งผมด้วย คิดว่าเท่เหรอ

เขายืนเงียบมาก แค่มองผมแล้วยิ้ม ไม่ยอมพูดอะไรสักคำ

“คุณลูกค้าจะรับริบบิ้นผูกกล่องสีอะไรดีคะ เอ่อ...”

น้องพนักงานหันหลังกลับมาถามแล้วทำหน้าประหลาดใจ

“น้องมองเห็นไหมครับ”

“ฮะ...ยังไงนะคะ”

ผมเม้มปาก ชี้ไปที่คนตัวสูง

“เนี่ย มองเห็นไหมครับ”

“เอ่อ...เห็นค่ะ”

แล้วอยู่ๆ ไอ้สูงก็หลุดหัวเราะออกมา หันมายิ้มยียวนใส่ผมแล้วเริ่มพูด

“กูหน้าตาดีขนาดนี้ คิดว่าเป็นผีได้ไง”

ผมมองเขม่น ไม่ใช่ผีแล้วมาแย่งส่วนบุญกูเพื่อ ขนมลูกกูอีก เกลียดขี้หน้ามันชะมัด

ตัดสินใจไม่พูดด้วยแม่ง

“นี่”

“...”

“คณิต”

“ทำไมรู้ชื่อ!!” ผมหันไปถามอย่างตกใจ แต่ยิ่งผมแสดงท่าทีมากเท่าไร อีกฝ่ายก็เหมือนจะยิ่งได้ใจ

“อุ้ม เอาเค้กฝอยทองให้ผมหน่อย สองปอนด์”

“นี่!! มาทีหลังก็ต่อคิวสิวะ!” ผมร้องใส่ ก่อนจะหันไปมองหน้าคุณพนักงาน ผมลูกค้าวีไอพีนะเว้ย จะให้มันมาแซงไปหน้าด้านๆ อย่างนี้ไม่ได้

“เอ่อ คือว่า...”

“เร็วสิอุ้ม”

“อ่า ค่ะๆ”

อ้าววว เดี๋ยวกูเอาบัตรวีไอพีมาหักโชว์เลย ถ้าไม่ติดว่าใกล้ชอบกินเค้กร้านนี้มากนะ ผมหน้าบึ้ง หัวร้อนขึ้นมาทันควัน

“กล่องวาเลนไทน์” ไอ้สูงพูดขึ้นมาอีกครั้ง เล่นเอาทั้งผมทั้งพนักงาน

ชะงัก “กล่องวาเลนไทน์แบบใส่เค้กปอนด์ ยังมีสต๊อกอยู่หลังร้าน ไปหยิบมาสิ โบสี...” มันเหลือบมามองหน้าผมนิดหน่อย “ชมพู”

“ได้ค่ะ” น้องพนักงานรีบกุลีกุจอไปหลังร้าน

ผมมองหน้ามันอย่างไม่เข้าใจ

เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน ทำไมมันรู้จักชื่อน้องพนักงาน

แล้วมันรู้ได้ยังไงว่ากล่องลายวาเลนไทน์ยังเหลือ นี่มันช่วงฮาโลวีน

“นี่มึง...”

“เอ่อ จะให้อุ้มเขียนการ์ดว่าอะไรดีคะบอส” น้องพนักงานโชว์การ์ดลายหัวใจหวานแหววเข้าธีมวาเลนไทน์ ไอ้ผีเร่ร่อนเลิกคิ้ว

“086372XXXX”

“แค่นี้เหรอคะ”

“ไลน์ไอดี - @SFT372XXX” มันคิดต่ออีกนิดหน่อยก่อนจะยิ้มแล้วพูดต่อ “สถานะ โสด...ต้องการคนดูแล”

พนักงานเขียนไป หน้าแดงไป ส่วนผมยังช็อกอยู่

“เอามานี่ดีกว่า ผมเขียนต่อเอง” มันเดินไปขอการ์ดกับปากกาก่อนจะเขียนอะไรยุกยิกก็ไม่รู้ เสร็จแล้วก็ให้คุณพนักงานเอาไปผูกกับกล่องสีชมพูลายหัวใจใสปึ๋ง

“ใส่รวมกับชุดนั้นเลย” ชี้กล่องฮาโลวีนของผมที่เขาห่อเสร็จแล้วเหลือผูกโบ

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน!”

ผมร้องแต่ต้องชะงักกึกเมื่อไอ้ผีเร่ร่อนแบมือมาตรงหน้า

“บัตรสะสมแต้ม”

หันหน้าหนี หยิบบัตรเครดิต บัตรสมาชิก กับบัตรสะสมแต้มยื่นให้พนักงาน

“ไม่จ่ายค่าเค้กฝอยทองนะครับ ไม่เอา” เลิกคุยกับมันเถอะ ยิ่งคุยยิ่งไม่รู้เรื่อง ต้องเมินอย่างเดียว!

แต่มีผีฟังไม่รู้เรื่อง หยิบบัตรสะสมแต้มของผมไปเขียนอะไรยุกยิกก็ไม่รู้ ก่อนจะยื่นให้พนักงาน

"อุ้ม ไม่ต้องคิดเงิน ลงบัญชีร้านไว้นะ"

"เฮ้ย!"

"เดี๋ยววันนี้อุ้มกลับเร็วหน่อยก็ได้ พอจัดของให้คุณลูกค้าคนนี้เสร็จส่งถึงมือเรียบร้อยก็ปิดร้านได้เลย"

"ขอบคุณมากค่ะบอส" เธอดี๊ด๊ำใหญ่

"ส่งถึงมือก่อนค่อยปิดร้านนะ ผมไปก่อนละ" คุยกับพนักงานเสร็จก็หันหน้าที่อารมณ์ดีเสียเต็มประดามาหาผม

"ไว้เจอกัน"

"ไม่เจอ!"

ทำมาเป็นหัวเราะลอยหน้าลอยตานะมึง เสร็จแล้วก็เดินไปเลยอย่างนี้อีกแล้ว!

"คุณลูกค้าคะ...นี่ค่ะ"

"ไม่เอาเค้กฝอยทองครับ แล้วก็ช่วยคิดเงินที่ผมสั่งด้วย"

"คือ ไม่ได้หรอกค่ะ..." ผมหน้าบึ้ง มองถุงใส่กล่องเค้กในมือเธอ กล่องสีชมพูหวานแหววนั่นไม่เข้ากับธีมฮาโลวีนสีม่วงเลยสักนิด

"นี่ ผมเป็นลูกค้านะครับ ต้องทำตามที่ผมบอกสิ"

"แต่ เอ่อ แต่บอสเขาเป็นเจ้าของร้านนะคะ"

"..."

น้องพนักงานทำหน้าอ้อนวอน เหมือนลำบากใจ แต่ก็ขัดไม่ได้

"คือ...เห็นบอสเหมือนจะใจดีแบบนั้น แต่ปกติเขาไม่ได้ใจดีนะคะแบบ ไม่รู้ว่าวันนี้ทำไมถึง...เอ่อ..."

"ผีเข้ามั้งครับ" เธอยิ้มเจื่อน

"คุณลูกค้ารับไว้เถอะค่ะ บอสคงอยากตอบแทนวีไอพีเมมเบอร์...เอ่อ" พอเห็นน้องเขาลุกลี้ลุกลน ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ไอ้บอสเวรนั่นก็ย้ำนักย้ำหนาด้วยนะว่าส่งให้ถึงมือถึงจะปิดร้านได้ ใจดีที่ไหนกันวะ ขู่กรรโชกโฮกๆขนาดนี้

สุดท้ายผมก็ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะรับถุงเค้กมาอย่างเสียมิได้

เก็บบัตรเก็บอะไรใส่กระเป๋าด้วยความเซ็ง อะไรของแม่งวะ

จะปาทิ้งก็เสียดายของ แต่จะเอาให้ใครกิน ไอ้เค้กฝอยทองเนี่ย ป๊าเห็นต้องแอบกินแน่ เอาไว้ห้องใกล้ก็ไม่ได้ มาสายเนียนกินเหมือนป๊าผมเนี่ยแหละ เดี๋ยวค่อยคิดแล้วกัน

ผมเอาเค้กวางที่นั่งข้างคนขับ ก่อนจะสตาร์ตรถ ตาเหลือบไปเห็นการ์ดรูปหัวใจที่ผูกไว้กับกล่อง รู้สึกตงิดใจขึ้นมาแปลก ๆ เลยแกะออกมาเปิดดู...

086372XXXX

ไลน์ไอดี SFT372XXX

สถานะ โสด...ต้องการคนดูแล

แอดมาด้วย จะได้เลิกเอาไอจีคนอื่นมาตอบ :)

"ไอ้เหี้ยย!! มึงเองเหรอ!!"

บทที่สาม
คิดดีๆ ก่อนจะซื้อเค้กร้านไหน

“*Sweet* Maniac เหรอ ใช่ๆ ร้านคุณบอสอะ อร่อยมากเลยเนาะ พูดแล้วอยากกินเลยอ่า คานี้ด...”

“ไม่ครับ” ผมตัดบท ไม่พูดอะไรต่อ แต่หยิบโทรศัพท์มาค้นหาร้านขนมเพื่อสุขภาพร้านใหม่ ต่อให้ต้องข้ามไปฝั่งธนฯ ผมก็จะไป

ชีวิตนี้เคยเกลียดใครมากๆ สักสามคน แล้วกลายเป็นว่าไอ้สามคนนี้มันกลายเป็นคนเดียวกันไหมครับ อื้อหือ ซี๊ดมาก มันซี๊ดเข้าไปถึงใจ

ผมลืมหน้ามันไปเสียสนิท คือพี่ธันเคยให้ดูภาพหมอนั่นอยู่หรอก เพราะมีช่วงหนึ่งที่เขามาคอยตามดูแลใกล้ตอนที่แก๊งมีปัญหา แต่พอจบเรื่องไป ผมมัวแต่โมโหแผลตรงหางคิ้วใกล้ นึกออกแต่ว่าอยากให้ไอ้บอสเหี้ยนั่นมันตกคูข้างทางตาย เลยลืมไปว่าจริงๆ แล้วมันเป็นคนที่หน้าตา...เอ่อ ก็พอดูได้

“คณิต แคลข้อนี้ทำไงวะ” ต้ายื่นชีทมา ผมเลยวางมือถือแล้วกวาดตาอ่านโจทย์

“อันนี้เหรอ ก็แบบนี้...” นั่งอธิบายไปเรื่อยๆ เจ้าของห้องก็ถือแก้วน้ำแดงอุ่นมานั่งแซะตรงกลางระหว่างผมกับต้า หมีใหญ่ก็เดินตามมาอีกตัว เอาตัวถูผมบ้าง ถูใกล้ ถูต้า รายสุดท้ายนี่ทนหมั่นไส้ไม่ไหว จับแมวหงายขยี้พุง

“ว่าแต่ใกล้ครับ เปิดไอจีใหม่หรือยัง”

"หือ ยังเลยอะ ช่วงนี้ไม่ค่อยได้ถ่ายภาพอะไรด้วย ทำไมอะ คานี้ดจะให้เรากลับไปเล่นแอ๊คเคานต์เดิมแล้วเหรอ" น้องถามอย่างมีความหวังแต่ขอโทษที

"ไม่ครับ"

ตอนนี้ผมเอาไอจีใกล้มาล็อกอินที่เครื่องตัวเองไว้ครับ ถ้าไอ้ผีเร่ร่อนทักมา ก็แสดงว่าใกล้ยังไม่ได้เอาแอ๊คเคานต์ใหม่ไปทักมันแน่ แต่...สิ่งที่ผมสงสัยที่สุดก็คือ มันรู้ได้ยังไงว่าผมเป็นคนเล่นไอจีใกล้

คือมันแปลกนะ เอาอย่างนี้ ถ้ารู้ว่าไม่ใช่ใกล้เฉยๆ อันนี้ไม่แปลกเพราะผมก็ไม่ได้กะจะปลอมเป็นใกล้อยู่แล้ว เลียนแบบยากนะครับคนนี้วิธีคิดเขาค่อนข้างมีเอกลักษณ์

แต่การที่รู้ว่าคนที่เล่นคือผม...แถมยังรู้ชื่อด้วย

ตรงนี้แหละแปลก

แล้วไอ้กล่องหัวใจหวานแหววกับเบอร์แล้วก็ไลน์อีก มันตั้งใจจะกวนตีนผมหรือจะอะไรวะ

สถานะโสด...ต้องการคนดูแล

"คานี้ด เป็นอะไร ทำไมทำหน้าแบบนั้น"

"เปล่าครับ" ผมยิ้มเจื่อน

ตัวสูงอย่างกับเสาไฟ กล้ามก็ใหญ่ แถมยังเป็นอันธพาล แทนที่จะหาคนดูแล ควรหาคนจับมันเข้าคุกมากกว่า

เอาอย่างนี้...บล็อกไปเลยก็แล้วกัน ตัดปัญหา ใกล้ก็ยังไม่ได้สร้างแอ๊คเคานต์ใหม่ แต่ถึงแอบไปคุยกับมัน ผมก็จับพิรุธเขาได้ในสามวันอยู่ดี เด็กตาหลุกหลิก เก็บอะไรไม่อยู่หรอก

แต่พอผมจะเข้าไปบล็อกไอจีก็เห็นข้อความที่ส่งมาค้างไว้แล้วยังไม่ได้อ่าน

SF't - แอดไลน์มาเร็ว

SF't - อย่าให้ต้องใช้ไม้แข็ง

The Stars Through My Lens - ส่วนกูจะเอาไม้หน้าสามฟาดหัวมึงอะ

The Stars Through My Lens - ไม่แอด มึงจะทำไม

SF't - ถ้าไม่แอดจะโทร.ไปคุยกับน้องหนูผีแทน

The Stars Through My Lens - มึงจะมาอยากคุยกับคนมีผัวแล้วทำไม

The Stars Through My Lens - เป็นบ้าเหรอวะ

SF't - กูไม่ได้อยากคุยกับคนมีผัวแล้ว

SF't - กูอยากคุยกับคนยังไม่มีผัวครับ

SF't - แอดไลน์กูเดี๋ยวนี้

SF't - ไม่อย่างนั้น

The Stars Through My Lens - ไม่

SF't - กูจะพาน้องหนูผีไปผับ จะเอาวอดก้าให้มันแดกด้วย

SF't - จะชวนมันดูดบารากุ

SF't - จะให้มันเล่นโป๊กเกอร์

SF't - ลูกมึงใจแตกแน่

"ไอ้เหี้ย!!"

ใกล้สะดุ้ง แมวสะดุ้ง แม้แต่ต้ายังหันมามองผม คิ้วขมวดเป็นปม

"อะไรของมึง เป็นไรวะคณิต"

"คานี้ดดด เป็นอะไร"

ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะผ่อนออกเป็นการสงบสติอารมณ์ กลับมาครับ สติจงกลับมา ความใจเย็นจงกลับมา การจะต่อกรกับคนแบบนี้ใจร้อนหรืออารมณ์เสียไปก็เปล่าประโยชน์ อย่าไปวิ่งเต้นตามการยั่วยุของมัน...

Kanit - พอใจยัง

BOSS - พอใจมาก

Kanit - กูจะบอกมึงไว้เลยนะ

Kanit - ห้ามพาใกล้ไปผับ

Kanit - ห้ามให้กินเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ บารากุห้าม พื้นที่ที่มีบุหรี่ห้าม การพนันก็ห้าม

BOSS - ทำไมกูต้องฟังมึงด้วย

Kanit - มึงคิดว่าพี่ธันจะยอมให้ใกล้ไปผับหรือไง อยากต่อยกันอีกรอบเหรอ

BOSS - กูไม่ได้กลัวไอ้ธัน

Kanit - นั่นเพื่อนสนิทมึงนะ มึงจะมอมเมาแฟนเพื่อนสนิทมึงไม่ได้

BOSS - ตอบไลน์กู

BOSS - ถ้ามึงตอบไลน์กู

BOSS - กูจะไม่คุยกับคนอื่น

ผมเม้มปากอย่างชั่งใจ แต่พอหันไปเห็นใกล้ที่เล่นกับแมวนุบนิบ ๆ แล้วเงยหน้ามามองผมงง ๆ ก็ตัดสินใจได้...ถ้าปล่อยให้ไปอยู่ในผับสักสองชั่วโมง ลูกกูตายแน่

Kanit - เออ ก็ได้

ผมเบ้ปากทันทีที่เห็นสติ๊กเกอร์รูปหมาหน้ายิ้ม แหวะ คิดว่าน่ารักตายอะ

แต่ก็นั่นแหละ เหนือกว่าสติ๊กเกอร์คือคำพูดคำจา...ขนาดเมียเพื่อนสนิทตัวเองยังจะล่อลวงได้ ทำไมมันถึงชั่วช้าขนาดนี้ พวกอันธพาลนี่คบไม่ได้จริง ๆ ผมต้องระวังไม่ให้มันมายุ่งกับใกล้

BOSS - เค้กฝอยทองอร่อยไหม

Kanit - ไม่รู้ ไม่ได้กิน

ใช่ครับ เรื่องอะไรผมจะยอมกิน ถามว่าสุดท้ายแล้วเค้กฝอยทองก้อนนั้นหายไปไหนน่ะเหรอ ไม่ใช่ในท้องพ่อผมหรือใกล้แน่นอน นู่นนนอยู่ก้นบาตร ถวายพระไปแล้ว ชดเชยส่วนบุญที่มึงแย่งไปไง

BOSS - ทำไมไม่กิน

Kanit - ไม่ชอบ

BOSS - แล้วชอบอะไร

Kanit - ไม่บอก

BOSS - ไอ้ธันเคยบอกว่าเมียมันชอบกินน้ำแดง รู้ไหมว่าน้ำแดงเอามาทำค็อกเทลได้

BOSS - วอดก้า

BOSS - น้ำแดงเด็กอนุบาล

BOSS - น้ำแครนเบอร์รี่อีกหน่อย

BOSS - โรยกัมมี่แบร์ เด็กที่ไหนเห็นก็อยากกินฉิบหาย

BOSS - send a photo

ภาพแก้วแอลกอฮอล์สีแดงน่ากินโรยด้วยกัมมี่แบร์...

BOSS - send a photo

ภาพ"อ่าง"แอลกอฮอล์สีแดง มีกัมมี่แบร์ตัวยักษ์นั่งอยู่ข้างใน

BOSS - แดกได้ยันชาติหน้า เอาไปอาบยังได้

Kanit - ชอบกินเค้กผลไม้ มันไม่เลี่ยน

BOSS - ผลไม้แบบใสในแป้งเค้กหรือผลไม้สด

Kanit - สด

ผมวางโทรศัพท์คว่ำลงบนพุงหมีใหญ่ ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนบนโซฟา ยกมือปิดหน้าอย่างเหนื่อยล้า ได้ยินเสียงโทรศัพท์หล่นตุ๊บ ก่อนจะเริ่มรู้สึกหนักหน้าอก

แมวนอนเก็บไม้เก็บมือเรียบร้อยอีกแล้ว เป็นท่าประจำของหมีใหญ่เวลาที่อยากให้กำลังใจผมน่ะครับ สะบัดหางฟาดพุงตุ๊บ ๆ หรี่ตาปริบ ๆ ให้กำลังใจเก่งเหมือนเจ้าของเลย เจ้าอ้วน

"หมีใหญ่! คนบอกแมวแล้วใช่ไหมว่าห้ามทับอกคานี้ด!"

ใกล้เดินถือแก้วน้ำแดงออกมาจากในครัวร้อง แล้วตรงปรี่เข้ามาจะอุ้มแมวออก แต่ผมห้ามไว้ก่อน

"ไม่เป็นไรครับใกล้ หมีผอมแล้ว ไม่หนักเลย"

"จริงเหรอ..." ใกล้ไม่ค่อยเชื่อ ทีอย่างนี้ความรู้สึกไว แต่เรื่องที่ควรจะรู้ทันดันไม่รู้

"ใกล้ครับ"

"หือ" ดื่มน้ำแดงอึก ๆ ชงไปกี่ฝาน่ะ...

"ถ้ามีเหล้าผสมน้ำแดงจะกินไหม"

"ไม่กินหรอก คณิตก็รู้ว่าเราไม่กินเหล้า" ส่ายหน้าอย่างแข็งขัน ผม

ค่อยเบาใจ

"แล้วถ้าโรยกัมมี่แบร์ด้วยล่ะ"

"..."

คนโดนถามอ้าปากนิด ๆ เหมือนจะตอบ แต่ก็ไม่ได้ตอบ ความเงียบที่ยาวนานถึงสิบวินาทีทำให้ผมยิ้มเจื่อน

"ไม่กินหรอก"

"จริงเหรอครับ"

"อีออ ไม่กิน"

ผมยกมือขึ้นก่ายหน้าผากแล้วปล่อยเสียงหัวเราะแห้ง ๆ ออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว

ไอ้บอสเวร แม่งรู้จักลูกผมดีกว่าที่คิด!

หลังจากวันนั้น ไอ้บอสผีเร่ร่อนนี่ก็แชตมาหาผมบ่อย ๆ ไม่ค่อยมีสาระ เหมือนชอบทำให้ผมโมโห พอผมโมโหแล้วมันก็จะเงียบ คือทำไมถึงเกิดมาเป็นคนกวนประสาทได้ขนาดนี้ อยากรู้มาก ๆ ว่าไม่มีอะไรทำเหรอวะ ว่างมากนักใช่ไหม ถ้าอายุเท่าพี่ธันก็ควรจะยุ่งสิ รายนั้นเขาทั้งเรียนทั้งทำงานแถมยังคอยมาดูแลใกล้ตลอด เวลาชีวิตถูกใช้อย่างมีประโยชน์สูงสุด ตัดภาพมาที่ไอ้บอสผีนี่

BOSS - หมู่นี้ไม่เห็นมาซื้อเค้กเลย

Kanit - หมดโควตาแล้ว

BOSS - โควตาอะไร

Kanit - สองชิ้น/อาทิตย์

BOSS - ของใกล้?

จริง ๆ ทั้งใกล้ทั้งพ่อผมแหละครับ ให้กินอาทิตย์ละสองชิ้นเหมือนกัน แต่ขี้เกียจอธิบาย ก็เลยตอบไปแค่ว่าอืม

BOSS - มาซื้อบ่อย ๆ หน่อย

Kanit - ทำไม

ทำอย่างกับผมไม่ไปซื้อแล้วร้านจะเจ๊ง...ก็เห็นคนเข้าเยอะแยะ ผม

เม้มปาก

BOSS - ไม่อยากได้รางวัลเหรอ

BOSS - แสตมป์ครบสิบดวงยัง

Kanit - ยัง เหลืออีกสองดวงมั้ง

แสตมป์ที่มันพูดถึงก็คือแสตมป์สะสมแต้มร้านเค้กครับ ไม่ใช่เค้กหนึ่งชิ้นแสตมป์หนึ่งดวงด้วยนะ แต่เป็นซื้อครบสามร้อยบาทได้หนึ่งแสตมป์ ราคาดุพอตัว ก็เก็บรางวัลไปเรื่อยๆ ครบตามจำนวนที่แลกได้ก็แลกน่ะครับ

เห็นแบบนี้ ผมก็แลกมาหลายรอบแล้วแหละ คนรอบตัวชอบกินเค้ก

แถมแผนการหาร้านขนมร้านใหม่ก็พังไปเพราะน้องแนทไม่ปลื้ม บอกว่าชอบร้านนี้ที่สุด ส่วนใกล้ยังไม่เคยคุย แต่คิดว่าก็คงงอแงเหมือนกันเขากินของเขามาตลอดน่ะ

หลังจากที่ไปซื้อรอบล่าสุดแล้วเจอเหตุการณ์เค้กฝอยทอง ผมก็ยังไม่ได้ไปอีกเลย ด้วยเหตุผลที่ว่าป๊าไปแอบซื้อทุเรียนกวนมาโหลหนึ่ง ม้าเฉ่งไปสองชั่วโมง สุดท้ายก็ต้องทยอยกินทีละน้อย ห้ามซื้อขนมอย่างอื่นมากินอีก ส่วนใกล้ ช่วงนี้อยู่กับพี่ธัน เขาก็ป้อนขนมตามสมควรครับ ผมเลยไม่อยากป้อนอีก

BOSS - รีบๆ มาแลก

Kanit - อยากแจกขนมฟรีขนาดนั้นเลยเหรอ

BOSS - :)

อะไรของเขา...บางทีก็เดาทางไม่ถูกเลย

"ป๊า เฮียเส็งโทร.มาตามบิล เราออกให้เขายังนะครับ"

"ออกแล้วๆ เดี๋ยวให้เปามันเอาไปส่ง"

"โอเค งั้นนิดส่งสแกนไปให้เขาก่อนแล้วกัน"

"นิด เดี๋ยวม้าจะไปซื้อของสดที่ตลาดสำหรับทำของใส่บาตรพรุ่งนี้เช้านะลูก เอาอะไรไหม" ม้าเดินมาพร้อมกับตะกร้าจ่ายตลาดคู่ใจ เป็นตะกร้าไม้สานที่ค่อนข้างแข็งแรง แต่น้ำหนักเบาครับ

"ม้าจะไปยังไง นิดไปส่งไหมครับ"

"ไม่เป็นไร ตลาดอยู่แค่นี้เอง ม้าปั่นจักรยานไปก็ได้ นิดเถอะ มาช่วยป้าเขาเนี่ย กลับบ้านทั้งทีแทนที่จะพัก แล้วการบ้านไม่มีหรือไงเรา"

"มีแต่ไม่เยอะ ทำแป๊บเดียว นิดขับรถไปส่งดีกว่าม้า"

"ไม่ต้องหรอกนิด หาที่จอดยากจะตาย"

"ไม่ยากครับม้า นิดไปส่ง ป้า นิดไปส่งม้าตลาดก่อนนะ"

"เออ ๆ ไม่ต้องห่วงร้าน ป้าเอาอยู่" ป้าโบกมือหย็อย ๆ "ซื้อน้ำส้มมาฝากด้วยนะ"

"ได้ครับ ปะม้า" ผมหยิบกุญแจรถ ฉวยตะกร้าม้าไปถือแล้วขับรถออกไปที่ตลาด แต่วนอยู่สามรอบก็ยังหาที่จอดรถไม่ได้ครับ รถแน่นมากอย่างที่ม้าพูดจริง ๆ

"งั้นเราเลยไปตลาดใหญ่ไหมครับ ไหน ๆ ก็เอารถมา ขับเลยไปอีกหน่อยไม่เป็นไรหรอก" ผมถามม้า เพราะดูจี่แววแล้วจะหาที่จอดไม่ได้ง่าย ๆ ตลาดอีกโครงการที่จอดรถเยอะ

"ก็ได้จ้ะ ดีเหมือนกัน ที่นั่นดอกไม้เยอะ ขนมก็เยอะ"

"ม้าห้ามซื้อให้ป้ากินนะ"

"โอย ไม่ซื้อหรอก ทุเรียนกวนยังเต็มตู้ พูดแล้วเคืองจริง ๆ ป้านิดก็อย่างนี้ทุกที แอบสั่งมาตอนไหนไม่รู้เรื่องเลย นิดไม่น่าไปสอนป้าเขาเล่นเลย ช็อปปงช็อปปี้อะไรเนี่ย"

พอมาถึงก็หาที่จอดได้ไม่ยากครับ ผมลงไปช่วยม้าซื้อของด้วย พอมีคนช่วยถือ ม้าก็ซื้อใหญ่เลย ป้าอะชอบซื้อขนม แต่ม้าอะช็อปทุกอย่าง โดยเฉพาะที่มีของแถม

"ขนมเค้กร้านนั้นไงที่ได้ออกทีวีอะนิด ซื้อไปลองกินกันไหม" ม้าชี้ไปที่ร้านเค้กแผงหนึ่งในตลาด ร้านค่อนข้างใหญ่พอสมควรเมื่อเทียบกับร้านอื่น ๆ กินพื้นที่สามล็อกได้ คนขายใส่หน้ากากอนามัยกับหมวกคลุมผมเรียบร้อยดูสะอาดสะอ้าน ลูกค้าต่อคิวยาวเลยครับ น่าจะเกือบสิบ แต่เขาก็หยิบใส่กล่องไวอยู่

"จะดีเหรอครับม้า เดี๋ยวป้าเห็นนะ"

"ป้าไม่รู้หรอก มีม้าคนเดียวหาของในตู้เย็นเจอ"

"ก็ได้ครับ แล้วแต่ม้าเลย...เออ ยังไม่ได้ซื้อขนมชั้นใช่ไหมครับม้า"

"จริงด้วย ลืมได้ยังไง เอางี้ นิดไปต่อคิวซื้อเค้กให้ม้าหน่อย เดี๋ยวม้าไปซื้อขนมชั้นให้ เจอกันตรงร้านเต้าฮวยซอยแรกนะลูก"

"ได้ครับ" ผมเดินไปต่อคิวพลางส่องดูว่ามีอะไรน่ากินบ้าง มีหลายอย่างเลยครับ เขาดูไม่ได้เน้นการตกแต่งเลิศหรูอะไรนัก น่าจะเน้นวัตถุดิบคุณภาพดี ให้หน้าเยอะ มีเค้กมะพร้าว ใบเตย ชาเขียว ชาไทย หรือแนวฝรั่งไปเลยแบบบัตเตอร์เค้ก ช็อกโกแลตเค้ก อะไรแบบนี้ก็มี

ลูกค้าแต่ละคนสั่งเยอะครับ คนละสามลี่ชิ้นเป็นอย่างต่ำ แต่คนที่ได้คิวตอนนี้สั่งเยอะสุดเลย

"ครับ ครับบอส...ป้า เอาทุกอย่าง อย่างละสองชิ้น เดี๋ยวนะ อันนี้พีนัทบัตเตอร์เหรอ ไม่เอาพีนัทบัตเตอร์" เขาเป็นผู้ชายตัวสูง ผิวออกแทนๆ สุขภาพดี แต่หน้าตาดี๊ๆ ทรงผมไถข้าง มีแผลเป็นตรงหางคิ้ว น่าจะอายุมากกว่าผมหน่อย มือหนึ่งถือโทรศัพท์แนบหู ส่วนอีกมือก็ชี้สั่งเค้ก ดูจากลักษณะแล้วคงซื้อฝากที่ทำงานมั้งครับ ไม่น่ากินเองหมดหรอก ทุกอย่าง อย่างละสองชิ้นก็เป็นสิบแล้ว

อีกสองคิวก็จะถึงตาผมแล้วครับ พอผู้ชายคนที่สั่งเยอะๆ จ่ายเงินเสร็จ เหมือนเราสบตากันเป๊บหนึ่ง ไม่รู้ผมคิดไปเองหรือเปล่า แต่ดูเหมือนเขาขมวดคิ้วแปลกใจ แต่แค่แวบเดียวก็เดินไป ดูดีๆ กล้ามแขนเป็นมัดเหมือนกันนะครับ ถือถุงหนักๆ ตัวปลิวเชียว แถมยังถือโทรศัพท์คุยต่อได้ด้วย

"เอามะพร้าวกับใบเตยครับ"

พอผมซื้อเสร็จ ม้าก็โทร.มาบอกว่าให้เดินไปซื้อผัดไทยที่อยู่สุดซอยมาให้ด้วย จะซื้อตั้งแต่ขามาแล้วลืม มัวแต่แวะโน่นแวะนี่ ผมเดินไปร้านผัดไทยครับ มีสองสามคิว ไม่เยอะมาก รอได้

"ชอบกินเค้กเหรอครับ" ผมหันไปมองคนถามอยากประหลาดใจ ผู้ชายคนที่สั่งเค้กเยอะๆ เมื่อกี้นี้...ซื้อผัดไทยเหมือนกันเหรอ

"เอ่อ ครับ แต่คุณน่าจะชอบมากกว่า" เขาดูงง แต่พอมองตามสายตาผมไปยังถุงมากมายที่ตัวเองหิ้วอยู่ก็ยิ้มเจื่อน

"อ่า นิดหน่อยครับ เค้กร้านนี้ดังมากเลย คุณก็ชอบใช่ไหม...ป้าของผมไม่ใส่ถั่ว ผงชูรสก็ไม่ใส่" ป้าคนขายหันมาถามพอดี เขาเลยหันไปสั่ง

"ครับ" ผมตัดบทเพราะขี้เกียจอธิบาย ผัดไทยได้แล้วด้วย หันไปพยักหน้าเป็นเชิงบอกลาก่อนจะเดินออกมา พอแล้วนะม้า นิดไม่ให้ซื้ออะไรแล้ว แค่นี้ก็จะกินกันไม่ไหวแล้ว มาตลาดใหญ่ทีไรได้เรื่องทุกที เดินหิ้วทุลักทุเลแล้วเนี่ย

แล้วก็เพราะหิ้วของเยอะมาก ผมเลยไม่ทันได้สังเกต ว่าผู้ชายคนนั้นมองตามหลังมา...

"ฮัลโหล...ครับบอส ซื้อมาแล้วครับ อย่างละสองชิ้น เออ วันนี้ผมเจอเขาด้วยนะ...ลูกค้าประจำร้านเค้กไง ที่ผมเคยถามบอสอะ คนที่ใส่แว่น เอ้อ เขาคงชอบกินเค้กมากจริงๆ วันนี้ก็มาซื้อที่ร้านนี้ด้วย หะ? ซื้อกี่ชิ้นไม่รู้ ผมออกมาก่อน แต่ส่วนใหญ่คนซื้อร้านนี้ก็ซื้อเยอะนะ...เดี๋ยว อะไรนะ ไม่แดกแล้ว? เชี่ยยยยย บอสสส อย่าทำแบบนี้ เฮ้ยยย อย่าเพิ่งวางงง บอสสสสส"

ติ๊ด!

ตัดสายอย่างไม่ไยดี มือที่ถือโทรศัพท์สั่นระริก กล่องเค้กพะรุงพะรังเต็มแขน แต่บอสดันบอกว่าให้เอาไปทิ้งเพราะไม่แดกแล้ว!

บอสเป็นเหี้ยอะไรขึ้นมาอีกล่ะวะเนี่ย!

คืนนั้น...

BOSS - :(

BOSS - :(

BOSS - :(

BOSS - :(

Kanit - เป็นอะไร

BOSS - :(

BOSS - :(

BOSS - :(

BOSS - :(หึ

BOSS - :(

ผมคว่ำหน้าจอลงก่อนจะไปช่วยม้าเตรียมของใส่บาตรพรุ่งนี้

ติ๊ง! ติ๊ง! ติ๊ง!

“โทรศัพท์ดังไม่หยุดเลยนิด เพื่อนเหรอลูก”

ผมเผลอขมวดคิ้ว ชะงักมือนิดหน่อย แต่ก็กลับมาหยิบจับของเตรียมใส่บาตรพรุ่งนี้อย่างรวดเร็ว

“ไม่ใช่อะครับม้า”

“อ้าว?”

ผมยกมือเกาแก้ม เหลือบมองโทรศัพท์แวบหนึ่งก่อนจะเลิกสนใจ

“คนบ้า อย่าไปสนใจเลยครับ”

บทที่สี่
จีบจัดจนหางขาด

ผู้ปกครอง

Thun - พี่สั่งเค้กกับขนมไว้แล้ว แต่วันงานว่าจะพาใกล้ไปที่ยิมเลย

Thun - มีใครว่างไปเอาขนมบ้าง

Guitar - เดี๋ยวผมขับรถไปก็ได้

Kanit - เออ เดี๋ยวกูไปช่วยถือ

Thun - น้องยังไม่รู้ใช่ไหม

Guitar - ยังนะพี่

Guitar - ผมว่าการทำให้มันรู้ ยากกว่าให้มันไม่รู้อีก ไม่ต้องห่วง

Guitar - ว่าแต่ร้านไหน พี่ส่งโลเกชั่นมาที

Thun - Sweet Maniac

Thun - ร้านที่น้องชอบกิน

Guitar - อ้อ นึกออก ร้านโปรดไอ้เตี้ย

Kanit - สั่งเยอะไหมครับ

Thun - เค้กวันเกิด แล้วก็เค้กชิ้นเล็ก ๆ กับคุกกี้อีกสองสามถาด

Thun - ไหวไหม

Thun - ถ้าไม่ไหวเดี๋ยวพี่บอกให้เพื่อนเอามาส่ง รู้จักกัน

Kanit - ไหวพี่ ไหว

ผมยิ้มเจื่อน รีบพิมพ์ตอบทันทีว่าไหว เพื่อนพี่ที่ว่า ผมพอเดาได้ว่า

ใคร อย่าเอามันมาเลย รับมือไม่ไหว

มะรืนนี้เป็นวันเกิดใกล้ครับ แล้วก็ตรงกันวันปาร์ตี้ชมรมบาสด้วย ใกล้กับพี่ธันอยู่ชมรมนี้น่ะ ก่อนปิดเทอมเขาจะฉลองกันทิ้งทวน พี่ธันไปคุยว่าอยากจัดงานวันเกิดใกล้รวบไปเลย น้องยังไม่เคยมีงานวันเกิดใหญ่ๆที่มีเพื่อนมาเยอะๆแบบนี้มาก่อน เราเลยจะเซอร์ไพรส์น้องกันครับ

แต่ก็เล่นเอาลำบากเหมือนกัน เพราะตอนใกล้ชวนไปเที่ยวก็ต้องแกล้งทำเป็นไม่ว่าง ให้นึกว่าลืมวันเกิด แต่แบบ มันทำหน้าหงอยจนผมเกือบจะใจอ่อนสารภาพแล้ว

ผมกับต้าก็แอบออกไปซื้อของขวัญกันตอนปล่อยมันนอนหงอยอยู่ที่ห้องนั่นแหละ พอถึงวันงานก็ต้องรีบไปเอาเค้กแล้วก็ไปช่วยเขาเตรียมสถานที่ก่อน

“คณิต บัตรสมาชิกอยู่ที่มึงใช่ไหม”

“ใช่ มึงเอาไปยื่นได้เลย พี่ธันฝากบัตรเครดิตมาแล้ว” ผมยื่นบัตรทุกอย่างที่ต้องใช้ให้ต้า ให้มันไปเคลียร์เรื่องเงิน ส่วนตัวเองก็เดินไปดูความเรียบร้อยของเค้กที่เขาเตรียมไว้ครับ

เจ้าของร้านไม่อยู่ แต่คุณพนักงานคนเดิมอยู่ที่เคาน์เตอร์ เขามองผมสลับกับต้าแบบแปลกๆ หือ?

“อ่า อันนี้บัตรของคุณลูกค้าท่านนั้นถูกไหมคะ” เธอพยักพเยิดมาทางผม

“ครับ? ของผมครับ มาด้วยกัน” เธอพยักหน้าก่อนจะบอกว่าสะสมแต้มครบแล้ว ถ้าพร้อมจะแลกเมื่อไรก็เอามาแลกได้ พร้อมกับให้บัตรสะสมอันใหม่มา

เค้กวันเกิดเป็นเค้กแครอต แล้วก็มีตุ๊กตาน้ำตาลปั้นเป็นรูปใกล้หมีใหญ่ พี่ธัน มีผมกับต้าแล้วก็เพื่อนคนอื่นๆด้วย อัดกันอยู่บนเค้กน่ารักมาก แต่เชื่อเถอะว่ามันไม่ได้กินหรอก ได้กินแต่เนื้อเค้กแครอตนั่นแหละ

คุกกี้ถูกจัดใส่ถุงเรียบร้อย เค้กชิ้นเล็กอื่นๆก็เตรียมใส่กล่องไว้แล้ว

“มึงเปิดหลังรถหน่อย กูจะทยอยเอาขึ้น”

ต้าเหลือบตามองผม ในมือยังถือบัตรสะสมแต้มไว้...อะไร ทำไมมองกูด้วยสายตามีคำถามอย่างนั้น มันโยนกุญแจรถให้ผมก่อนจะหันไปพูดอะไรกับพนักงานสองสามคำ

พอเปิดหลังรถได้ก็เอาคุกกี้วางลงไป ตามด้วยเค้กอื่นๆ เยอะเหมือนกันนะเนี่ย บางส่วนต้องวางที่เบาะหลังแทน ส่วนเค้กวันเกิด ผมจะเอานั่งตักไปครับ กลัวเละ

ต้าเดินตามมาขึ้นรถ แต่พอขับๆไป มันก็หันมามองผมเป็นระยะ

"อะไร"

"มึง..."

"มีอะไรก็พูดมาดิ อะไรของมึงเนี่ย"

แต่ยังไม่ทันจะได้พูดอะไร เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

"ครับ พี่ธัน อ้อ เอามาแล้วครับ จะถึงยิมแล้ว ครับ พี่เตรียมไปรับใกล้ได้เลย เจอกันครับ"

แล้วก็เลยกลายเป็นว่าไม่ได้คุยกันต่อ พอผมถาม มันก็บอกปัดว่าค่อยคุยหลังงานเลิก พอเข้าไปในยิมก็ยุ่งกันเลย ต้องจัดนู่นจัดนี่เยอะมาก พี่แชมป์ที่เป็นประธานชมรมบาสซื้อสายรุ้งมาเยอะมาก ไม่รู้จะติดตรงไหนก่อน ผมว่าไอ้นิสัยแบบนี้มันคุ้นๆ ชมรมเดียวกันอย่างกับเคาะกันมา

"นี่ต้ากับคณิต เพื่อนใกล้ใช่ไหมคะ เรากุ๊กนะ ส่วนนี่พี่แก้ว เดี๋ยวกุ๊กกับพี่แก้วเอาขนมไปจัดใส่จานให้เองค่ะ เตรียมโต๊ะไว้แล้ว" สองสาวผู้จัดการมารับช่วงต่อ ส่วนคนแบกของก็มีเยอะแยะ สมเป็นชมรมกีฬาครับ แรงดีกันทุกคน

"มายังวะ ทำไมช้า" พี่แชมป์พูดขึ้นมาท่ามกลางความมืด ตอนนี้ทุกคนสแตนด์บายรอเจ้าของวันเกิดครับ ปิดไฟเงียบกริบ แอบหลบตามมุม ผมยืนถือเค้กอยู่ ส่วนต้าก็เอามืออังเทียนไว้ไม่ให้ดับ หลบกันอยู่หลังโต๊ะ กลัวน้องเห็นแสง

"พี่ธัน ทำไมเงียบจัง ไม่มีเสียงเลย"

เด็กมาแล้ว ทุกคนหันมองกันในความมืด รอประธานชมรมเปิด

พี่ธันแอบทิ้งน้องไว้แล้ววิ่งมาหาพวกผมเพื่อเอาเค้กไปถือ ถึงจะนัด

ตำแหน่งไว้แล้ว แต่ต้องบอกเลยว่าตาเขาดีมากนะครับ ป่านนี้ใกล้ยังเมาความมืดอยู่เลยมั้ง

ปัง! ปัง! ปัง!

พอพี่แชมป์เปิดพลุแรก คนอื่นๆก็ยิงตามครับ แฮ็ปปี้เบิร์ดเดย์กันไป เจ้าของงานก็ร้องแงเลย นึกว่าเพื่อนลืม แล้วก็ได้เวลาสังสรรค์ กินน้ำ กินขนม ผมปล่อยให้ใกล้คุยกับเพื่อนชมรมเขาไปแล้วเดินไปหยิบน้ำผลไม้มาดื่ม ก่อนจะเดินมาดูขนม กินอะไรดี

"เค้กสตรอว์เบอร์รี่อันนี้หน้าตาน่ารักจัง"

"จริงด้วย ผลไม้เงาวับเลย เขาเคลือบอะไรก็ไม่รู้เนาะ"

"ช็อกโกแลตกลมๆอันนี้ก็น่ารักเนาะ สตรอว์เบอร์รี่นอกหรือเปล่านะ ลูกใหญ่มากเลยอะ"

สาวๆในชมรมหยิบขนมขึ้นมาคุยกันคึกคัก ผมมองตามก็เจอทาร์ตผลไม้ทรงกลมขนาดเล็กกว่าฝ่ามือ แต่ผลไม้อัดแน่น สตรอว์เบอร์รี่เคลือบน้ำตาลลูกโตสุดอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบด้วยชิ้นที่ถูกฝานเป็นแผ่นบางๆ เหมือนกลีบดอกไม้ ที่สำคัญคือ ช็อกโกแลตทรงกลมสองอัน ตรงกลางเป็น 8 เชื่อมกันด้วยช็อกโกแลตแท่งบางเล็ก แถมมีขายื่นออกมาสองข้าง...

เหมือนกับสตรอว์เบอร์รี่กำลังสวมแว่นตาอยู่เลย

"หือ มีทาร์ตด้วยเหรอ ไม่ได้สั่งนะ" พี่ธันทัก ผมเห็นเขาถือจานมามองเลยไปหน่อยเจอหนูตะเภาตัวหนึ่งยืนส่งสายตาปริบๆ หูหางลู่หมดแล้ว พอเห็นผมมองก็อ้อนวอนทางสายตาทันที เหมือนได้ยินเสียงคานี้ดดด ทั้งที่อีกฝ่ายยังไม่ได้พูดอะไร

"มาหยิบขนมให้ใกล้เหรอครับ"

"อืม กินไปครบโควตาแล้ว แต่อยากกินอีก พี่เลยมาเลือกให้"

"เค้กชิ้นเล็กนิดเดียวเองพี่ อ่า คุกกี้ด้วยก็ดีเหมือนกันนะครับ อย่างละสองชิ้น โอกาสพิเศษทั้งที" น้องมองด้วยความหวังเหมือนทั้งชีวิตขึ้นอยู่กับจานในมือพี่ธันเสียขนาดนี้ ให้กินหน่อยไม่เป็นไรหรอกมั้ง

"อย่าไปมองตา" พี่ธันว่าพลางยิ้มบาง เหลไปดูน้องนิดหนึ่งแล้วก็คีบเจ้าทาร์ตสตรอว์เบอร์รี่ไปหนึ่งชิ้น คุกกี้น้ำผึ้งอีกหนึ่งชิ้น "ถ้าขี้ใจอ่อน

อย่าไปมองตา"

ผมเห็นใกล้มองขนมในจานตาวาว พอพี่ธันเดินเข้าไปถึงก็รีบอ้อนเลย ได้แค่นั้นก็ดีใจแล้ว พูดเรื่อยเจื้อย แต่ผมไม่ได้ฟังหรอก เพราะกำลังจ้องตากับสตรอว์เบอร์รีในทาร์ตที่พี่ธันไม่ได้สั่งอยู่

...ไม่ได้สั่ง แต่มาทั้งถาดเลย

หยิบมือถือขึ้นมาถ่ายหนึ่งแชะแล้วส่งเข้าปาก เห็นเล็กๆ แบบนี้แต่งับไม่หมด ได้ทีละครึ่ง สตรอว์เบอร์รีไม่เปรี้ยวจัด แต่ออกหวานแล้วเปรี้ยวติดปลายลิ้นเบาๆ ให้ความรู้สึกสดชื่น ครีมละมุนไม่เลี่ยน แป้งทาร์ตกรอบ อร่อยดีครับ

Kanit - อันนี้อร่อย/แนบภาพ

"ได้เวลาให้ของขวัญแล้วคร้าบบบ" ผมเก็บมือถือใส่กระเป๋ากางเกงก่อนจะไปเตรียมของขวัญให้ใกล้

พอให้ของขวัญอะไรกันเสร็จ ก็ช่วยกันเก็บของครับ คนเยอะใช้เวลาไม่นาน ผมไปช่วยสาวๆ ล้างจานล้างถาดด้วย ชมรมนี้ข้าวของเขาค่อนข้างดีเชียว ดูใหม่แล้วก็มีราคา

"บ๊ายบายนะ ต้า คานี้ดดด" เจ้าของวันเกิดขึ้นรถไปกับแฟนเขา โบกมือให้พวกผมหยอยๆ หน้าตาดูแฮ็ปปี้สุดๆ ส่วนผมก็ต้าไปส่งครับ

"คณิต"

"ว่า?" ผมเพิ่งคาดเข็มขัดมันก็เรียกแล้ว แต่เรียกแล้วดันไม่พูด "อะไร ตั้งแต่เมื่อเย็นแล้วนะ มึงมีอะไรก็พูดสิ"

"บัตรมึง" มันยื่นบัตรร้านเค้กมาให้

"อ่า ขอบคุณ"

"มึงมีอะไรที่ยังไม่ได้บอกกูปะ"

"บอกอะไร พูดเหมือนกูมีความลับอะไร" ต้าหรี่ตามองเหมือนไม่เชื่อ เอ้า

"บัตรมึงแต้มครบแล้วนี่ ไม่เอาไปแลกล่ะ"

"เดี๋ยวค่อยแลก วันนี้ใกล้ใช้โควตาเค้กหมดไปสามเดือนแล้วมั้ง" ผมยักไหล่ แต่สายตาที่มันมองมายังไม่เปลี่ยนจนต้องขมวดคิ้ว

"อะไรของมึงวะ..." เสียงของผมหายไปเมื่อก้มมองบัตรในมือตัวเองดี ๆ

(รับแล้ว) สะสมครบสามดวง แลกโลลิป๊อปสายรุ้งจำนวนหนึ่งแท่ง

(รับแล้ว) สะสมครบหกดวง แลกคุกกี้นิ่มจำนวนหนึ่งชิ้น

( ) ~~ครบสิบดวง แลกเค้กรสใดก็ได้จำนวนหนึ่งชิ้น~~ ไปเดตกับเจ้าของร้านหนึ่งวัน :)

"ไอ้เหี้ยย!!!" ผมเผลอร้องลั่น ในหัวนึกย้อนกลับไปถึงวันเค้กฝอยทอง จะว่าไป ไอ้บ้านั่นเขียนอะไรก็ไม่รู้ใส่บัตรสะสมแต้มนี่หว่า เพราะมัวแต่หัวร้อนเรื่องเค้กกับการ์ดที่มันเขียนมาอีกใบ เลยลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท แถมไม่ได้สังเกตเลยด้วย ก็ว่าทำไมต้ามันพูดจาแปลก ๆ

"ไง มีอะไรจะเล่าให้กูฟังไหม ไอ้เจ้าของร้านเค้กนี่ ก็เพื่อนพี่ธันคุณบอสอะไรนั่นที่ใกล้ชอบเรียกใช่ไหม" ผมกลืนน้ำลาย ปกติร่วมมือกับต้าซักใกล้ตลอด ไม่เคยโดนกับตัว เริ่มเข้าใจความรู้สึกไอ้ตัวเล็กแล้ว

"กู เอ่อ กูว่าคงแกล้งกันเฉย ๆ ไม่มีอะไรหรอกมึง"

"กูอาจจะเชื่อ ถ้า ไม่ มี นี่" ผมสะดุ้งเมื่อมันงัดบัตรสะสมแต้มอีกใบออกมา เชี่ย มาจากไหนอีกวะ แค่ใบเดียวกูก็ไม่รู้จะแก้ตัวยังไงแล้ว!

"น้องพนักงานที่ร้านถามกูว่า บัตรเก่าเต็มแล้ว บัตรใหม่กูเก็บเองหรือมึงเก็บ ตอนแรกกูก็งงว่าเขาถามทำไม แต่พอบอกว่ามึงเก็บ ก็แอบเหลือบไปเห็นเขาเปิดลิ้นชัก จะเปิดทำไม กล่องใส่บัตรมันก็วางอยู่บนเคาน์เตอร์...แล้วกูก็ได้ไอ้นี่มา"

ผมยื่นมือสั่น ๆ ไปรับบัตรอีกใบมา ดีไซน์เหมือนบัตรเดิมทุกอย่าง ไอ้ที่ไม่เหมือนเดิมคือสิ่งที่แลกได้...คราวนี้พิมพ์มาเลย...

( ) สะสมครบสามดวง แลกไปเดตกับเจ้าของร้านในประเทศ

( ) สะสมครบหกดวง แลกไปเดตกับเจ้าของร้านนอกประเทศ

( ) สะสมครบสิบดวง แลกไปพบพ่อแม่เจ้าของร้าน

ผมช็อกจนร้องไม่ออก

ไม่ว่าข้อไหนก็คือต้องไปเที่ยวด้วยกันไม่ใช่เหรอวะ ไอ้บ้า! ไอ้ผีเร่ร่อน! ไม่รู้จักคำว่าบ้านหรือไง เอะอะมึงก็จะเที่ยวเนี่ย หนังสือหนังหา

ไม่เรียน! งานการมีไม่ทำ! แล้วไอ้ไปพบพ่อแม่คือเหี้ยอะไร ใครอยากเจอพ่อแม่มึง!

"คือ...คือว่า มันคงกะกวนตีนกูเฉยๆ อะมึง"

"คณิต" ต้าเรียกผม ก่อนจะสตาร์ตเครื่องแล้วออกรถ

"ว่า"

"บนโลกใบนี้อะนะ มีคนสองประเภท คือคนที่โง่จริงๆ ซึ่งก็คือไอ้เตี้ยกับคนที่แกล้งโง่ซึ่งก็คือมึงเนี่ยแหละ ทำมาเป็น..."

"เฮ้ย มึง...กูว่ามันแกล้งอะ มันชอบกวนตีนกู"

"คือถ้าเป็นไอ้เตี้ย ได้บัตรนี่มาแล้วมันคิดว่าเจ้าของบัตรเหงา อยากมีเพื่อนไปเที่ยวกูยังพอจะทำใจเชื่อลง แต่พอเป็นมึงเนี่ย ไม่ต้องมาเล่นบทคนโง่กับกูเลย มันจีบมึง! มึงก็รู้อยู่แก่ใจ"

"มึง...กูว่ามันไม่น่า..." เสียงเริ่มอ่อยลง

"แล้วที่สำคัญ" ต้าเหลือบมองผมก่อนจะกระตุกยิ้มมุมปาก "มึงอาจจะแกล้งโง่ได้ แต่มึงห้ามตัวเองไม่ให้หน้าแดงไม่ได้ว่ะ"

"กูเปล่า!!"

"ปากแข็งสัส"

"ไม่ได้หน้าแดง!!"

"กูเชื่อตายห่า เห็นอยู่ทนโท่"

"ต้า...มึงก็รู้ว่ากูไม่ได้ชอบแบบนี้ปะวะ"...แบบ แบบอันธพาลอะ

"มึงคิดว่าพี่ธันชอบแบบใกล้มาตั้งแต่แรกเหรอวะ เรื่องแบบนี้ อะไรก็เกิดขึ้นได้ แถมดูอาการแล้ว..."

"ทำไม อาการกูมันทำไม"

มันส่ายหัวแล้วหัวเราะหึๆ

"ก็บอกแล้วว่าไม่ชอบแบบนี้" ผมย้ำกับมันอีกรอบด้วยสีหน้าจริงจังแต่เหมือนจะไม่ได้ผล

"กูเห็นมาเยอะแล้ว ไอ้พวกบอกไม่ชอบๆ เนี่ย"

"มึงจะเย้ากูทำไมนักหนาฮะ"

"ก็ไม่ทำไม...ใกล้รู้ปะเนี่ย"

"ไม่รู้"

"กูไม่น่าถาม"

"พอ กูไม่คุยเรื่องนี้แล้ว มันไม่มีอะไรทั้งนั้น"

ยัง...ยังอีก ไอ้เพื่อนเวร ต้าหันมาทำหน้าล้อเลียนผม เข้าใจอารมณ์เวลามันแกล้งใกล้แล้วครับ น่าถีบจริงๆ

พอเลยไฟแดงมาแป๊บเดียวก็ถึงบ้านผมแล้วครับ แต่ตอนลงจากรถต้าก็เรียกไว้ก่อน

"มีอะไรก็บอกกูด้วย"

"เออ แต่มันไม่มีไรหรอกน่า"

"จะบอกอะไรให้ เรื่องแบบนี้ กูว่ามึงน่ะ น่าเป็นห่วงกว่าใกล้เยอะ"

"หมายความว่าไง"

"เออน่า ถ้ามีอะไรก็บอกกูด้วย ทำมาเป็นอมพะนำ อีกฝ่ายเป็นอันธพาล วันดีคืนดีมันฉุดมึง กูจะได้ตามไปเก็บถูก"

ผมกัดฟัน ชูนิ้วกลางให้มันไปหนึ่งที ด้วยรักเลยครับ ไอ้เพื่อนเวร กูไม่เคยชูให้ใครเลยเนี่ย ให้มึงคนเดียว

พอเข้าบ้านผมก็เอาขนมที่เหลือจากงานไปแช่ตู้เย็น เดี๋ยวจะบอกแนทกับม้าให้เอาไปกินครับ

จากนั้นก็หอบหิ้วร่างเดินไปอาบน้ำสระผม ให้สายน้ำชโลมความว้าวุ่นใจ

แต่พอเสร็จก็ต้องมานั่งอ่านบัตรสะสมแต้มเจ้าปัญหาอีกรอบ ถามจริงเหอะ คิดอะไรของมันอยู่เนี่ย

พอหยิบมือถือขึ้นมาเปิดก็เจอข้อความจากคนต้นเหตุ

Kanit - อันนี้อร่อย/แนบภาพ

BOSS - อร่อยกว่าร้านนั้น?

ร้านไหนวะ...

คือมันไม่ส่งข้อความอะไรมาหาผมหลายวันแล้วครับ ตั้งแต่วันที่พิมพ์หน้าบึ้งอะไรมาไม่รู้เยอะแยะ ผมถามว่าเป็นอะไรก็ไม่ตอบ เอาแต่บึ้งแล้วผมก็ไม่ได้พิมพ์อะไรไปอีก อีกฝ่ายก็เช่นกัน ก็เพิ่งได้คุยกันวันนี้เนี่ย

Kanit - ร้านไหน

BOSS - :(

BOSS - ใช่สิ ร้านกูมันไม่เคยออกทีวี

BOSS - จะไปสู้อะไรกับร้านดัง

BOSS - ขนาดมีแอร์ก็ยังสู้เค้กตลาดนัดไม่ได้

BOSS - สตรอว์เบอร์รี่เกาหลีเกรดพรีเมียมของกู

BOSS - ก็คงไม่ต่างอะไรกับลูกตะขบ

BOSS - ครีมที่ทำจากนมสดฮอกไกโด

BOSS - มันสู้กะทิชาวเกาะไม่ได้อยู่แล้ว

BOSS - :(

เอ่อ...มันเป็นเหี้ยอะไรอะครับ แล้วทำไมผมต้องรู้สึกผิดวะ

Kanit - อะไรของมึง

Kanit - ไปหาหมอบ้างก็ดีนะ กูว่ามึงอาการหนัก

BOSS - เค้กร้านกูอร่อยไหม

Kanit - ถามทำไม

BOSS - อร่อยไหม

Kanit - ก็ดี

BOSS - อร่อยไหม

Kanit -...

BOSS - อร่อยไหม

BOSS - :(

Kanit - เอออออ!!

Kanit - อร่อย!!!!

Kanit - อร่อยฉิบหาย อร่อยกว่าเค้กทุกอย่างบนโลก บนดาวอังคาร ดาวพฤหัสฯ ดาวเนปจูน

Kanit - อร่อยที่สุดในระบบสุริยะ!

Kanit - พอใจหรือยัง ไอ้เหี้ย!!

BOSS - แหม

BOSS - มึงก็ชมกันเกินไป

เอาละครับ...ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ดั่งดอกไม้บาน

อย่าประสาทเสีย ยุบหนอ พองหนอ

ถึงแม้โทรศัพท์ในมือจะสั่นไปหมด แต่ก็ดั่งดอกไม้บานครับ

นับหนึ่งถึงสิบในใจช้า ๆ ก่อนจะตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง

Kanit - ไอ้นี่คืออะไร/แนบภาพบัตรสะสมแต้มสองใบ

BOSS - อยากไปเที่ยวไหน

Kanit - ตอบให้ตรงคำถาม

BOSS - ดูหนังไหม

เอากับมันสิ เฉไฉเก่งนัก!

Kanit - ทำแบบนี้ต้องการอะไร

Kanit - ถ้าจะล้อเล่นก็พอได้แล้ว

BOSS - คณิต

BOSS - ไม่ต้องมาทำเป็นโง่

BOSS - กูรู้มึงเป็นแม่น้องหนูผี แต่ไม่ต้องโง่เหมือนกันก็ได้

ผมที่วันนี้โดนคนด่าว่าโง่หลายซ็อตคิ้วกระตุก ไอ้อันธพาลผีเร่ร่อน!

Kanit - ไม่ไป

Kanit - ร้อน

Kanit - เหนื่อย

Kanit - การบ้านเยอะ

BOSS - ปิดเทอมแล้ว

Kanit - ต้องเฝ้าร้าน

BOSS - มึงมีลูกจ้าง

BOSS - ถ้าไม่มีกูให้ยืม

BOSS - ปกติชอบไปไหน

Kanit - วัด

BOSS - นี่มึงจะชวนกูไปทำเรื่องบัดสีในวัดเลยเหรอ

BOSS - เอาจริง ๆ กูก็ไม่ใส่ใจเรื่องสถานที่หรอก

BOSS - แต่เราน่าจะดูกันไปอีกสักระยะ

ทำเรื่องบัดสีพ่อมึงอะ! ใครจะดูกันไปอีกระยะ ไอ้บ้า! ผมแทบจะเขวี้ยงมือถือทิ้ง

ไม่ ไม่ได้ ดอกไม้บานกลับมาก่อน...ยุบหนอ พองหนอ

BOSS - ดูหนังไหม

BOSS - เดตแรกส่วนใหญ่เขาก็ไปดูหนังกันนะ

Kanit - ใครจะไปดูหนังกับมึง

Kanit - ไม่ไป

BOSS - ดื้อว่ะ

BOSS - ก็ได้ ตามใจ

ค่อยพูดรู้เรื่องหน่อย...

BOSS - จะเอาวัดไหนล่ะ

BOSS - เอาที่พระน้อย ๆ ได้ไหม

BOSS - กูไม่ได้กลัวบาปอะไร แต่ก็ไม่อยากทำใครปาราชิก

ดอกไม้บาน...

บานพ่อมึงเหอะ

ผมปามือถือลงบนเตียง มองบนชั้นตรงหัวเตียงเห็นตุ๊กตามากหน้าหลายตานั่งสลอนเรียงราย บอกเลยครับว่าตอนนี้กำลังพาลได้ที่...ตุ๊กตาแมวอ้วนหน้าเหมือนหมีใหญ่ที่ใกล้ให้มา ตุ๊กตาแมวน้ำที่น้องแนทซื้อให้เป็นคู่กับของตัวเอง...แล้วก็ตุ๊กตาลิงที่จับสลากได้ตอนปาร์ตี้เรียนจบ ม.ปลาย เออ มึงเนี่ยแหละ มา!

ผมคว้าคอลิงที่ถ้ามันร้องได้คงส่งเสียงเจี๊ยกลั่นบ้าน จากนั้นก็บีบคอเขย่ารัว ๆ ๆ ดึงหู ดึงแขน ดึงขา จับหางแล้วหมุนเหวี่ยงเป็นกังหัน เอาฟาดกับเตียงอีกสามรอบ

ทำไมเป็นคนที่กวนประสาทขนาดนี้วะ เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอ!

ผมระบายอารมณ์กับตุ๊กตาอยู่เกือบห้านาที พอหยิบมือถืออีกทีก็เห็นข้อความส่งมาใหม่เพียบ

BOSS - ทำเป็นเงียบ

BOSS - บอกแล้วว่าให้ไปดูหนัง
BOSS - พรุ่งนี้สิบโมงจะไปรับ
Kanit - ไม่ไป ก็บอกแล้วไงว่าไม่ไป
Kanit - ทำไมพูดไม่รู้เรื่องเนี่ย
BOSS - ถ้ากูไปแล้วไม่เจอมึง กูจะเลยไปคอนโดน้องหนูผี
BOSS - กูจะพามันเข้าบ่อนแต่หัววันเลย
Kanit - สิบโมงเจอกัน

"อ้าว นิด ลงมาทำอะไร ม้านึกว่านอนแล้ว เห็นกลับมาเพลีย ๆ...แล้วนั่นอะไร" ม้าที่นั่งดูละครรอบดึกร้องทักเมื่อเห็นผมเดินลงบันไดมา

"ม้า ช่วยนิดด้วย"

"หือ โธ่ ไปทำอะไรมาเนี่ย หางขาดเลย เจ้าลิงน้อยเอ๊ย พรุ่งนี้เช้าม้าเย็บให้นะ"

"ขอบคุณครับม้า..."

“สอนทุกคนว่าอย่าเข้าใกล้อันธพาล อย่าเข้าผับเข้าบาร์ มันไม่ดี!
แต่สอนไปสอนมา...ได้ผัวเป็นอันธพาลเฉยเลย อะไรวะ งง”

ในชีวิตนี้ “คณิต” ตามใจคนใกล้ตัวอยู่เสมอ อยากกินอะไรก็จะหาให้กิน
อยากไปเที่ยวไหนก็จะพาไปเที่ยว ด้วยเหตุนี้ ทั้งเพื่อนทั้งน้องสาวก็เลย
โดนสปอยล์จนเคยตัวกันไปหมด แต่...แต่เขาขอแค่เรื่องเดียวเท่านั้นเอง...
ห้ามคบค้ากับอันธพาลนะ! ไอ้พวกนั้นน่ะมันอันตราย นิสัยไม่ดี
แว้นมอเตอร์ไซค์เสียงดังเหมือนพื้นจะแตก ให้บ่นสามวันก็ยังไม่หมด
ก็บอกว่าอย่าไปคบกับพวกมันไง!
แล้วทำไมทุกคนถึงมีแฟนเป็นอันธพาลกันหมดเลย!
และเหมือนฟ้ายังเล่นตลกไม่พอ ดันส่ง “สายฟ้า” อันธพาลที่หน้าตาดีสุดๆ
มาตามเร้าหรือคณิตเช้าเย็น คนที่ปกติแล้วชอบสาวสวยเซ็กซี่
อยู่ดีๆ มาตกหลุมรักเนิร์ดแว่นแบบเขาได้ยังไง แล้วที่แย่ไปยิ่งกว่านั้น...
ไอ้หมอนั่นดันเป็นตัวบิ๊กเบิ้มระดับหัวหน้าแก๊งอันธพาล!

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-18-4393-9
9 786161 843939
ทดลองอ่าน
Cover Design: Wanna T.
475 บาท